

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 85: Forslag til lov om ændring af lov om fremme af besparelser i energiforbruget, lov om Elsparafonden og lov om fremme af energi- og vandbesparelser i bygninger. (Konsekvensrettelser som følge af kommunalreformen).

Af trafik- og energiministeren (Flemming Hansen).

(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 17/3 2005. Betænkning 25/5 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning**Første næstformand (Svend Auken):**

Vi har nået en smertegrænse, hvis jeg ikke kan høre, hvad jeg selv læser højt.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Forespørgsel nr. F 12:**Forespørgsel til udenrigsministeren og udviklingsministeren:**

»Hvad kan regeringen oplyse om de danske prioriteter for FN's statuskonference i september 2005 om 2015-målene, herunder den danske indsats for at sikre opfyldelse af målene i Afrika?«

Af Troels Lund Poulsen (V), Jeppe Kofod (S), Søren Espersen (DF), Pia Christmas-Møller (KF), Margrethe Vestager (RV), Steen Gade (SF), Rune Lund (EL) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 5/4 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/4 2005).

Begrundelse**Jeppe Kofod (S):**

I starten af det 21. århundrede, for 5 år siden, blev FN's 191 medlemslande enige om nogle meget konkrete målsætninger for at gøre op med de største udfordringer, denne verden står over for.

Den såkaldte Årtusinderklæring indeholder otte målsætninger samt en række delmål, der alle skal være opfyldt i 2015. Lykkes disse målsætninger, vil vi i 2015 bl.a. have bragt 500 millioner mennesker ud af fattigdom, 250 millioner mennesker vil ikke mere skulle gå sultne i seng på tom mave, over 30 millioner børn vil kunne se frem til et liv, der varer længere end de 5 år, de i dag har udsigt til at overleve i.

Årtusindmålsætningerne adskiller sig fra andre internationale målsætninger på flere områder. De otte mål er klart formuleret, og de handler som bekendt om at halvere andelen af mennesker, der lever for under 1 dollar om dagen i ekstrem fattigdom; halvere andelen af mennesker, der lever i hungersnød; sikre grundskole for alle; fremme ligestilling og styrke kvinders rettigheder; reducere spædbarnsdødeligheden og børnedødeligheden; standse udbredelsen af hiv/aids, malaria og andre sygdomme, der truer menneskeheden; sikre en miljøvenlig og bæredygtig udvikling; opbygge et globalt partnerskab om udvikling.

Vi har taget initiativ til denne forespørgsel netop med fokus på, hvilke prioriteter Danmark skal have forud for statuskonferencen i FN til september. Ikke mindst er det væsentligt at få belyst, hvordan det sikres, at 2015-målene også nås alle steder i verden, hvor udviklingen ikke

er gået i den rigtige retning, herunder og ikke mindst i Afrika syd for Sahara.

Besvarelse

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Udenrigsministeren vil i forbindelse med besvarelsen af F 13 gøre rede for de danske forberedelser af FN's 2005-topmøde i september måned og for de danske prioriteter i forbindelse hermed. Jeg vil derfor koncentrere mig om de udviklingsmæssige spørgsmål på topmødets dagsorden, herunder naturligvis gennemførelse af 2015-målene, ikke mindst i Afrika.

Man kan vel roligt sige, at verden skal til eksamen i år. FN-topmødet i september skal bl.a. bruges til at gøre status for 2015-målene. For 5 år siden lovede de fattige og de rige lande hinanden at halvere antallet af fattige i verden inden år 2015, og det vil lykkes. Vi lovede hinanden at reducere børnedødeligheden med to tredjedele, og det vil lykkes. Vi lovede hinanden at halvere andelen af mennesker uden adgang til sikkert drikkevand, og det vil lykkes.

Kl. 15.05

Alligevel står vi til dumpekarakter, for det er stort set kun på grund af den markante udvikling i Indien og Kina, at det vil lykkes globalt set. Et helt kontinent halter bagefter, og det er Afrika. Tallene taler for sig selv. Fire ud af ti afrikanere må gå sultne i seng. Kun seks ud af ti afrikanske piger kommer i skole. 28 millioner mennesker i Afrika syd for Sahara er smittet af hiv/aids. 1 million afrikanske børn vil dø af malaria bare i år.

I lyset af de massive udfordringer, vi står over for i Afrika, har regeringen udarbejdet en samlet afrikastrategi med seks mål: For det første skal Afrika integreres i verdensøkonomien, for det andet skal erhvervsudviklingen i Afrika fremmes, for det tredje skal fred og stabilitet i Afrika fremmes, for det fjerde skal nærområdeindsatsen i Afrika styrkes, for det femte skal vi have mere fokus på menneskerettigheder og mere demokrati i Afrika, og endelig for det sjette skal vi have mere støtte til sundhed, uddannelse og miljø til Afrikas fattigste.

Hvad ligger der så bag disse ord? Det handler om at støtte opbygningen af troværdige domstole, så udenlandske investorer vil investere i Tanzania; om at give somaliske flygtninge i Kenya en chance for at vende hjem; og om at give fatti-

ge kvinder mulighed for selv at beskytte sig mod hiv/aids.

Vi har også arbejdet målrettet for, at EU skulle gøre en særlig indsats for at hjælpe landene i Afrika syd for Sahara. Det har resulteret i en pakke af fremadrettede initiativer, der bl.a. omfatter støtte til fejlslagne og svage stater, en styrkelse af samarbejdet med Den Afrikanske Union om fredsskabende aktiviteter samt øget samarbejde om handel og regional integration.

Endelig vil EU nu udarbejde en sammenhængende politik for sit forhold til Afrika, som også vil bidrage til en styrkelse af EU's indsats. FN's generalsekretær understreger i sin rapport til topmødet, at udviklingslandene skal tage ansvar for egen udvikling ved at forbedre regeringsførelsen, bekæmpe korruption, skabe erhvervsvenlige rammevilkår og mobilisere indenlandske ressourcer til investering i nationale udviklingsstrategier.

De rige lande skal forpligte sig til at give mere bistand. Generalsekretæren foreslår konkret, at alle, der ikke allerede har gjort det, forpligter sig til at nå målet om 0,7 pct. af BNI til udvikling inden 2015, og at de på vejen dertil når 0,5 pct. i 2009. Han foreslår også yderligere eftergivelse af de fattigste landes gæld og yderligere åbning af de rige landes markeder for udviklingslandenes produkter.

Regeringen støtter generalsekretærens anbefalinger. Sammen med kun fire andre lande lever vi som bekendt selv op til FN's 0,7-målsætning, og regeringen har med regeringsgrundlaget fra februar fastslået, at den danske bistand ikke kommer under 0,8 pct. af BNI, men de andre donorlande må alle komme med.

Det er derfor med stor tilfredshed, at regeringen kan konstatere, at vores konstante pres for fastsættelse af et nyt ambitiøst EU-mål for bistandsprocenten blev kronet med held på udviklingsministerrådsmødet den 24. maj i år. Vi blev her enige om en hensigtserklæring om, at EU samlet skal nå op på 0,56 pct. i 2010, og at de 15 gamle EU-lande vil nå FN-målsætningen om 0,7 pct. i 2015. Hertil kommer, at mindst halvdelen af den kollektive forøgelse af EU's bistand ydes til landene i Afrika syd for Sahara. Uden en sådan ekstraordinær indsats i særligt disse lande er det urealistisk at forestille sig, at de vil nå målene i tide.

Kl. 15.10

Forhåbentlig vil denne nye EU-enighed inspirere andre lande til at udvise samme imødekom-

menhed. Det lover godt for forløbet på topmødet.

Flere penge er ikke alt. Regeringen vil også arbejde for, at topmødet sætter konkrete mål for koordination og harmonisering af donorernes bistand og bringer denne i overensstemmelse med modtagerlandenes administrative procedurer. Det vil styrke effektiviteten af bistanden betydeligt.

Vi må også se på andre finansieringskilder såsom private overførelser, udenlandske investeringer, gældslettelse, mikrokreditter og innovative finansieringsmetoder.

Drøftelserne skal ses i sammenhæng med udviklingslandenes egne ressourcer, der er en forudsætning for bæredygtige, nationalt forankrede udviklingsprocesser.

Endelig vil regeringen presse på for at få afsluttet de igangværende WTO-forhandlinger helst inden udgangen af 2006 med et udviklingsvenligt resultat.

FN's generalsekretær anbefaler, at der udvikles et internationalt klimaregime, hvor alle større klimagasudledere deltager i bestræbelserne på at forebygge klimaforandringer. Landene skal vedtage tidsbestemte mål for miljøprioriteter, og miljøhensyn må integreres i sektorpolitikkerne. Regeringen er enig i generalsekretærens anbefalinger.

Det er et dansk mål, at vedtagelserne fra verdensstopmødet i Johannesburg om kemikalier og biodiversitet anerkendes i topmødeerklæringen. Med andre ord skal miljø sammentænkes i alle politikker til opnåelse af 2015-målene.

Det er også vigtigt at undgå, at 2015-målene undermineres af miljønedslidning. På klimaområdet er det for regeringen en mærkesag, at Kyoto-protokollen bliver implementeret, og at der fastlægges en langsigtet strategi til bekæmpelse af global opvarmning efter 2012.

Vi vil gå aktivt ind i EU's topmødeforberedelser på miljøområdet både for at sikre en robust EU-rapportering om indsatsen for det globale miljø og for at få konkretiseret den videre udmøntning af EU's vand- og energiinitiativer.

Et andet område, som generalsekretæren særlig understreger i sin rapport, er behovet for at styrke kvinders rettigheder, herunder retten til skolegang, ejendomsrettigheder, reproduktiv sundhed, øget repræsentation, adgang til arbejdsmarkedet og beskyttelse mod vold.

Fremme af kvinders rettigheder og ligestillingen mellem mænd og kvinder er en vigtig udviklingspolitisk prioritet for regeringen. Vi vil

derfor arbejde for en anerkendelse af, at kvinder og mænds lige adgang til grundlæggende sociale, politiske og økonomiske rettigheder. Det er af særlig betydning, at det ikke vil lykkes at nå 2015-målene, så længe de seksuelle og reproduktive rettigheder ikke anerkendes.

For regeringen er der ingen tvivl: Befolkningspolitik, seksuel og reproduktiv sundhed, seksuelle og reproduktive rettigheder og ligestilling er centrale elementer i fattigdomsbekæmpelse. Når mennesker kan foretage informerede valg vedrørende deres seksuelle og reproduktive liv og har adgang til relevante sundhedsydelser, bliver familierne mindre og dermed bedre i stand til at klare sig økonomisk.

Samtidig øges sandsynligheden for, at børnene får en uddannelse, kommer til lægen, når de er syge, og undgår hiv/aids. Det er regeringens mål, at sammenhængen mellem opnåelse af 2015-målene og universel adgang til seksuel og reproduktiv sundhed og ditto rettigheder afspejles i topmødeerklæringen. Det arbejder vi målrettet på.

Det er klart, at vi her har at gøre med vanskelige politisk-etiske spørgsmål, hvor verden står stærkt delt. Den markante internationale fremdrift mod anerkendelse af betydningen af disse spørgsmål, som vi så i forbindelse med FN's befolkningkonference tilbage i Cairo i 1994, er desværre betydeligt svækket siden. På årtusindtopmødet i 2000 kunne man end ikke enes om at nævne hverken denne konferences resultater eller de seksuelle og reproduktive rettigheder.

Kl. 15.15

Vi er oppe imod en i sandhed mærkværdig alliance mellem stærke kræfter i bl.a. USA, visse fundamentalistiske muslimske lande og Vatikanet.

En væsentlig dimension i forbindelse med forberedelsen af Danmarks deltagelse i topmødet er samspillet med de danske ngo'er. Som i forbindelse med forberedelse af andre større topmøder har de danske ngo'er markeret sig med holdninger, analyser og kampagner for at styrke den folkelige opbakning i Danmark bag FN-topmødet og dets dagsorden. Regeringen følger med interesse disse bestræbelser.

Vi er allerede i tæt dialog med organisationerne på alle planer om, hvordan vi kan gøre fælles front mod fattigdom, sult og undertrykkelse. Regeringen vil fortsætte og udbygge denne dialog frem mod og også efter det vigtige topmøde.

Lad mig afslutningsvis sige, at det er regeringens håb, at vi under forberedelserne til det vig-

tige topmøde i september får vendt alle sten i den hjemlige debat om udviklingspolitikken. Det er nu, hvor der stadig er 10 år til 2015, at vi skal mobilisere alle gode forslag til, hvordan vi kan sikre, at målene opfyldes også i Afrika.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til udviklingsministeren. Vi tager derefter udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):
Udviklingsministeren har i sin besvarelse gjort rede for regeringens udviklingspolitiske prioriteter for 2005-topmødet, herunder den danske bistandsindsats for at sikre opfyldelse af 2015-målene i Afrika. Jeg vil derfor her koncentrere mig om fred og sikkerhed som fundament for vækst og udvikling i Afrika.

Fred og sikkerhed er fundamentale forudsætninger for at skabe vækst og reducere fattigdommen i Afrika. Omvendt skaber ulighed og fattigdom grobund for konflikter. Så skal vi nå 2015-målene, er vi nødt til at arbejde på alle fronter, og det er netop det, regeringen gør i sin samlede afrikastrategi. Også EU har i sin sikkerhedsstrategi udpeget Afrika som prioritet.

Afrikas økonomiske udvikling halter langt bag efter andre kontinenters og kan ikke sammenlignes med udviklingen i f.eks. Asien. Krige og konflikter er en meget væsentlig årsag til dette. Konflikterne har sat langvarige aftryk på de enkelte samfund og også destabiliseret hele regioner økonomisk, socialt, politisk og sikkerhedsmæssigt.

Men det ser nu ud til, at vi kan være ved et vendepunkt. Den mulighed må vi bruge. Antallet af demokratiske stater i Afrika var for 25 år siden tre. Nu er tallet steget til mere end 30. Afrikanske ledere har i de senere år vist både vilje og evne til at påtage sig et større ansvar for håndtering og forebyggelse af konflikter.

Det ser vi gennem Den Afrikanske Union, som har engageret sig aktivt i løsningen af konflikterne i Sudan og i Darfurregionen. Det ser vi gennem de regionale organisationer, som har påtaget sig at mægle i mange konflikter og med gode resultater som f.eks. i Togo, hvor ECOWAS er engageret i en fredelig overdragelse af magten til en national samlingsregering. Og det ser vi gennem fredsinitiativer fra mere stabile og progressive lande i Afrika.

Disse markante reformkræfter vil regeringen støtte gennem både udenrigspolitikken, sikker-

hedspolitikken, handelspolitikken og udviklingspolitikken.

En anden markant udvikling i Afrika er samarbejdet mellem AU og de regionale organisationer om at opbygge en ny afrikansk sikkerhedsarkitektur. Den skal sikre, at afrikanske, hurtigt udrykkende brigader til enhver tid er parate til at blive sat ind i konkrete fredsoperationer. Alt for tit sker det, at løste konflikter bryder ud igen, kort tid efter at der ellers var opnået fred. Og det er blot, fordi fredsoperationerne ikke er på plads hurtigt nok. En ny afrikansk sikkerhedsarkitektur vil være et meget væsentligt bidrag til bæredygtig konflikthåndtering. De afrikanske lande har givet sig selv en tidsfrist til 2010, hvor brigaderne skal være på plads.

Regeringen støtter aktivt opbygningen af den nye afrikanske sikkerhedsarkitektur, og vi støtter også andre tiltag, der kan styrke det afrikanske ejerskab til håndteringen af konflikter.

På min og forsvarsministerens rejse sidste år til Sudan og Etiopien underskrev jeg en samarbejdsaftale med Den Afrikanske Union om dansk støtte. Aftalen er en del af »Afrikaprogrammet for Fred« på i alt 248 mio. kr., hvor vi arbejder tæt sammen med Den Afrikanske Union og de regionale organisationer om at styrke deres fredsbevarende kapacitet. Vi har ligeledes involveret det danske forsvar heri, da det jo har en unik erfaring at bidrage med.

Kl. 15.20

Det er vigtigt at holde fast i, at ansvaret for løsning af afrikanske konflikter ikke kan hvile på afrikanske skuldre alene. FN skal fortsat sikre den brede internationale opbakning og stille fredsbevarende missioner til rådighed i et tæt samarbejde med Den Afrikanske Union og de regionale organisationer. EU understøtter denne indsats, og vi understøtter også alle de muligheder for fred i den afrikanske verdensdel, vi kan, både generelt, inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og konkret gennem EU's fredsfacilitet.

Det er selvfølgelig beskæmmende, at der er så lidt international politisk vilje til at finansiere FN's fredsbevarende indsats i Afrika. Bestræbelserne på at opbygge fred kommer til kort, hvis ikke der skaffes tilstrækkelig finansiering af de civile indsatser. Manglende afvæbning, demobilisering og reintegrering af tidligere soldater er blandt de væsentligste årsager til, at konflikter genopblusser. Retsopgør efter konflikterne er vigtige for at sikre freden, og regeringen støtter f.eks. arbejdet i Den Særlige Domstol i

Sierra Leone vedrørende forbrydelserne begået under borgerkrigen i Sierra Leone.

Uddannelse, jobskabelse og andre foranstaltninger er også helt afgørende for at bevare freden. Det kræver bedre samarbejde mellem de internationale finansielle institutioner og FN's fonde og programmer. For at skabe et sikkert grundlag for finansieringen har jeg derfor for nylig foreslået i FN's Sikkerhedsråd, at de indledende udgifter til repatriering og reintegration af tidligere soldater fremover finansieres gennem pålignede bidrag til FN.

Verdensbanken støtter forslaget om en fredsopbygningskommission og har i Sikkerhedsrådet givet tilsagn om at ville samarbejde med FN om dette vigtige arbejde. Det skete under vores drøftelse i sidste uge i FN.

Det internationale samfunds massive indsats i Sudan illustrerer de udfordringer, som vi står over for. Indsatserne i Sudan har kun kunnet lade sig gøre, fordi der har været hurtig og tilstrækkelig finansiering. Men det typiske billede er, at vi simpelt hen handler for langsomt, når det gælder om at sikre en nyvunden fred i Afrika.

Opnåelsen af 2015-målene i Afrika hviler således i høj grad på fred og sikkerhed. Kun ved at sikre freden kan vi få skabt grobund for en stærkere afrikansk økonomi, som, hvis den bliver brugt på forsvarlig vis, kan være en drivkraft bag målet om at halvere fattigdommen inden år 2015.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så går vi i gang med den egentlige forhandling. Den første bliver den anden ordfører for forespørgerne, fru Pia Larsen.

Forhandling

Pia Larsen (V):

På FN's årtusindtopmøde i september 2000 lovede 191 deltagende lande hinanden, at levevilkårene for 1,2 milliarder mennesker, der lever i yderste fattigdom, skulle forbedres inden 2015. I denne forbindelse blev otte mål identificeret, de såkaldte 2015-mål.

Målopfyldelsen har ikke været lige god i alle dele af verden, men i løbet af de seneste 10 år er der dog sket betydelige fremskridt i Asien, hvor bl.a. lande som Indien og Kina har oplevet en meget flot økonomisk fremgang, og antallet af mennesker i Østasien, der lever for under 1 dol-

lar om dagen, er halveret. På verdensplan er den gennemsnitlige levealder steget med 8 år, børns skolegang er steget fra 80 pct. til 84 pct., og den samlede børnedødelighed er faldet fra 93 til 83 dødfødte børn ud af 1.000 fødte.

De afrikanske lande halter bagefter, alt for meget bagefter. Afrika når ikke målene, medmindre der gøres en ekstra indsats på dette kontinent. Ud over mere udviklingsbistand fra de rige lande vil det kræve en høj og vedholdende økonomisk vækst at reducere fattigdommen i Afrika, hvor gennemsnitsindkomsten i de fleste lande ikke er mere end 1 dollar om dagen.

For at skabe økonomisk vækst er der behov for flere initiativer i den private sektor. Der skal derfor arbejdes for at skabe bedre betingelser for erhvervsudvikling i Afrika. I denne forbindelse bør Danmark sikre mere målrettet støtte til afrikansk erhvervsudvikling, så landene dér kan konkurrere både nationalt, regionalt og internationalt.

Det er også vigtigt, at der er muligheder for samhandel. Derfor skal vi arbejde for at afvikle EU's toldkvoter og eksportstøtte. Det initiativ er allerede sat i gang med Everything but Arms-talen, der skal sikre fri markedsadgang for de mindst udviklede lande.

Kl. 15.25

Selv om øget udviklingsbistand, øget handel og bedre markedsadgang kan hjælpe Afrika langt hen ad vejen, er en af de afgørende faktorer for udvikling god regeringsførelse. De afrikanske regeringer har selv ansvaret for, at de offentlige midler og den offentlige forvaltning styres ansvarligt. I den forbindelse er det afgørende, at korruption bekæmpes effektivt. Vi skal også huske på, at korruptionsbekæmpelse i sig selv er fattigdomsbekæmpende.

Som det fremgår af regeringsgrundlaget, vil regeringen sætte fokus på Afrika, når der på FN-topmødet til september gøres status over 2015-målene. Ifølge regeringens prioriteter for det danske samarbejde med Afrika er målet, at to tredjedele af den danske bilaterale bistand skal investeres i Afrika.

Regeringens afrikapolitik er baseret på seks overordnede målsætninger.

Den første er, at Afrika skal integreres i verdensøkonomien, erhvervsudviklingen i Afrika skal fremmes, fred og stabilitet skal være en forudsætning for udviklingen i Afrika, nærområdeindsatsen i Afrika skal styrkes, menneskerettigheder og demokrati skal styrkes i Afrika, og der skal sundhed, uddannelse, vand og bære-

dygtigt miljø til Afrikas fattigste. Der skal ligeledes fokus på kvinders rettigheder. Vi skal arbejde for, at kvinderne i de fattigste lande får adgang til uddannelse og arbejdsmarkedet, samt at kvinder får de samme politiske og økonomiske rettigheder som mænd.

Afslutningsvis vil jeg understrege, at med hensyn til at opfylde vores del af aftalen om 2015-målene er det ikke Danmark, der får røde ører. Vi lever op til vores forpligtelser om at bidrage til 2015-målene. Dette fremgår tydeligt af de danske statusrapporter så vel som i internationale sammenhænge, senest i en rapport, der fastslår, at Danmark er det land, der yder den mest effektive udviklingsbistand.

Jeg skal på vegne af Venstre, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og SF fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til i forbindelse med FN's topmøde at arbejde for

- fuld gennemførelse af 2015-målene, især i Afrika, ved at mobilisere 25 mia. USD til ekstra udviklingsbistand, op til 100 pct. eftergivelse af gæld til de fattigste udviklingslande samt ressourcer til Den Globale Fond,
- at 2015-målene indarbejdes i nationale fattigdomsstrategier, og at der inddrages bl.a. miljøhensyn, kvinders og børns rettigheder, samt at strategierne understøttes af langsigtet koordineret donorbistand,
- intensivering af kampen mod hiv/aids gennem øgede økonomiske ressourcer til det enkelte lands strategi,
- fremme af seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder,
- øget økonomisk vækst gennem bæredygtig udvikling og erhvervsudvikling med respekt for demokrati og god regeringsførelse samt styrket effekt af udviklingsbistanden gennem donorkoordination,
- effektiv beskyttelse af det fælles miljø, styrket indsats mod global opvarmning og
- lige adgang til grundlæggende rettigheder for kvinder og mænd, herunder at EU iværksætter konkrete initiativer til opfølgning af Beijinghandlingsplanen.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 32).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Mit spørgsmål går sådan set i sin korthed på, at når der nu i det her forslag til vedtagelse, som lige er blevet læst op fra talerstolen, står, at der skal mobiliseres 25 mia. USD ekstra i udviklingsbistand, synes ordføreren så ikke, at det er dybt hyklerisk, at den regering, som kom til i 2001, siden den kom til har skåret drastisk ned på udviklingsbistanden, samtidig med at den har givet skattelettelser til de rigeste herhjemme? Det er nedskæringer på udviklingsbistanden, som betyder, at der i 2009 vil være 47 mia. kr. mindre i udviklingsbistand, end der ville have været, hvis der ikke var kommet en ny regering til i 2001.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Det korte svar er: Nej, det synes jeg ikke. Men jeg må hellere uddybe det lidt.

Det er jo sådan, at Danmark ligger blandt de lande i verden, der giver allermest i udviklingsbistand. Vi er faktisk blandt de fem lande i hele verden, der giver allermest i udviklingsbistand. EU har, som udviklingsministeren for lidt siden redegjorde for, en fælles aftale om, på hvilket bistandsniveau man skal ligge på nogle givne år, og allerede på nuværende tidspunkt ligger EU's medlemslande samlet højere i udviklingsbistand, end der var planlagt. Der er nu lavet en ny aftale, og den forventer jeg også at man mindst lever op til. Så jeg ser ikke noget problem i det, spørgeren spørger om.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Men det gør vi i allerhøjeste grad, og det er derfor, vi faktisk ikke er med på det forslag til vedtagelse. Det er ikke kun, fordi vi ikke har lyst til at stå på et forslag til vedtagelse, som regeringspartierne og Dansk Folkeparti er med på, fordi de har skåret så drastisk ned, som de har, men også, fordi vi synes, at der godt kunne være en lille opstramning i forhold til, hvad det konkrete indhold er.

Derfor fremsætter jeg nu vores eget forslag til vedtagelse fra Enhedslistens side.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det skal fremsættes heroppe fra talerstolen.

Rune Lund (EL):

Nå, jeg har ellers fået at vide, at jeg sagtens kunne gøre det hervedefra.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi venter lige et øjeblik – det kan man godt! Det er godt, at formanden bliver klogere også. Værsgo, hr. Rune Lund.

Rune Lund (EL):

Det var herligt. Jamen jeg havde jo også forhørt mig inden, så jeg ikke skulle komme ud i problemer med formanden.

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til i forbindelse med FN's topmøde at arbejde for

- fuld gennemførelse af 2015-målene, f.eks. ved at mobilisere 25 mia. USD ekstra udviklingsbistand, og at der gennemføres en 100 pct. eftergivelse af gæld til alle ulande,
- at de vestlige lande forpligter sig til at øge deres ulandshjælp, så de inden for 5 år når op på mindst 0,7 pct. af bruttonationalproduktet – gerne højere, Danmark meddeler FN, at Danmarks ulandsbistand sættes drastisk op – i første omgang til 1,5 pct. af BNI,
- at der indføres afgifter på flybrændstof, der bruges til udvikling i Afrika, at kampen mod hiv/aids intensiveres, bl.a. med mindst 25 mia. USD ekstra i bistand til Afrika senest med virkning fra 2010, og
- at der gøres en særlig indsats i forhold til kvinders seksuelle og reproduktive rettigheder.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 33).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Inden jeg lige læser forslaget til vedtagelse op, siger vi tak til Venstres ordfører – nej, det gør vi ikke. Der er yderligere to, der markerer nu. Så beder vi Venstres ordfører blive stående.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herfter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil først sige til Venstres ordfører, at der var mange gode målsætninger og budskaber i talen. Men jeg vil altså også gribe fat i de konkrete handlinger, for det er jo på dem, man skal dømmes. Det er på, hvad man rent faktisk gør. Jeg er fuldstændig enig med ordføreren i, at der er behov for en markant øget bistand og indsats til og i Afrika, hvis 2015-målet skal nås der.

Derfor: Er ordføreren enig i, at de sidste 3 års kurs fra den danske regerings side, hvor man har skåret ned i den bilaterale bistand, inklusive Mifrestabistanden til Afrika, skal vendes, og at vi i de kommende år skal bruge mere bistand i Afrika for at vende udviklingen? Vil ordføreren give et løfte om, at det er det, man arbejder for?

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Det er sådan, at denne her regering har besluttet, at vores bistandsniveau ikke kommer under 0,8 pct. af BNI. Den internationale målsætning er som bekendt 0,7 pct., så som jeg sagde i min ordførertale, har vi ikke rigtig nogen grund til at have røde ører på grund af manglende opfyldelse af vores andel af 2015-målene.

Derudover er vi meget optaget af, at vores udviklingsbistand er målrettet og effektiv, og vi justerer den løbende. Tilmed prisjusterer vi også med nogle få hundrede millioner kroner hvert år, så jeg kan godt bekræfte, at bistanden vil stige år for år.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg står her med et svar fra den 19. oktober sidste år på et spørgsmål, som jeg stillede til integrations- og udviklingsministeren, hvor ministeren bekræfter, at man i de 4 år fra 2002 til og med 2005 altså har sparet fra den danske regerings side i forhold til 2001 over 1 mia. kr. på den bilaterale bistand inklusive Mifrestabistanden til Afrika.

Derfor må jeg erklære mig lidt enig i, hvad hr. Rune Lund tidligere har sagt, at det virker lidt hyklerisk, når vi alle sammen er enige om, at det allerstørste problem med 2015-målene er at nå dem i Afrika, samtidig med at vi har en dansk regering, der rent faktisk skærer ned i bistanden til Afrika, hvorimod man andre steder, bl.a. i Storbritannien, de sidste 3 år har øget bistanden med 50 pct. til Afrika netop i erkendelse af, at her er der behov for en kæmpe indsats.

Derfor: Vil man se i øjnene, at man har ført en forkert politik og massivt hæve bistandsniveauet til Afrika igen i de kommende år? Det vil jeg gerne spørge Venstres ordfører om.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Nu er det jo desværre sådan, at Danmark ikke kan redde hele Afrika og heller ikke hele verden. Det er jo derfor, vi er fælles om disse 2015-mål. Det er derfor, vi har de her topmøder i New York, i øvrigt med mellemrum, fordi vi i fællesskab skal løfte denne her koloenorme opgave, som det er, men ikke mindst landene i Afrika har selvfølgelig selv et ansvar for det.

Jeg synes ikke, at sammenligningen med Storbritannien er særlig god, for som jeg også sagde tidligere, ligger Danmark jo blandt de fem lande i verden, der yder allermost til udviklingsbistand. Jeg mener ikke, at Storbritannien hører til i den gruppe, så jeg synes måske ikke, at sammenligningen er helt fair. Vi ligger meget højt, og det vil vi fortsat gøre.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil blive i den boldgade. Jeg er jo enig i det forslag til vedtagelse, som blev læst op her fra Venstres ordfører, så det er ikke det, jeg vil koncentrere mig om, men om de der røde ører, som fru Pia Larsen talte om, at Venstre ikke havde.

Når man lancerer et stort afrikainitiativ og siger, at Afrika har brug for meget, meget vigtig og koncentreret hjælp, hvad jeg er enig i, men så samtidig har det udgangspunkt, at vi fra 2001 til 2005 har givet mindre bistand til Afrika, ikke mere bistand, heller ikke det samme, men mindre bistand til Afrika, så håber jeg da, at fru Pia Larsen har fået lidt røde ører i dag.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Det kan jeg ikke bekræfte at jeg har. Det er jo sådan, at hvis man går tilbage til 2001 og starten af 2002, var der tre af Danmarks programsamarbejdslande i Afrika, som vi desværre var nødt til at stoppe programsamarbejdet med. Ikke mindst af den grund har der været en talmæssig nedskæring på Afrika. Mèn de lande, der stadig væk er programsamarbejdslande i Afrika, har oplevet en stigning eller har samme niveau for bistanden.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg er glad for, at fru Pia Larsen bekræfter, at vi i dag giver mindre til Afrika, end vi gjorde i 2001. Vi giver simpelt hen mindre til den del af verden, som vi her er enige om har brug for en massiv økonomisk indsprøjtning. Så har vi det udgangspunkt klart.

Det, jeg så gerne vil have at vide af Venstres ordfører, er, hvornår det er, vi ser den massive indsprøjtning også i den danske hjælp. Vi kan jo ikke bare stå og sige, at de andre lande skal give mere til Afrika, når vi selv har givet mindre, vil jeg sige til fru Pia Larsen. Vi har givet mindre.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg tror ikke, jeg behøver at gentage, at årsagen til, at vi har givet mindre, var, at vi desværre måtte droppe programsamarbejdet med tre lande. Det er klart, at de midler, der bliver tilovers der, jo ikke bare sådan uden videre kan postes ind i nogle andre afrikanske lande for at tilfredsstille hr. Steen Gade eller andre partier i Folketinget. Der skal være en planlægning og en mening i det og nogle forhandlinger med de pågældende landes regeringer. Det er det, som det ligeværdige programsamarbejde går ud på. Så jeg kan ærlig talt ikke se problemet.

Jeg kan bare gentage regeringens målsætning om, at to tredjedele af den bilaterale bistand skal gå til Afrika i årene fremover.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg er bare en lille smule forvirret over, hvordan regeringens ambitionsniveau med hensyn til den her ulandsbistand er, for ordføreren siger, og det har jeg også noteret mig, at regeringen har meldt ud, at der er sådan en bundgrænse på 0,8 pct. for det danske niveau.

Så siger fru Pia Larsen, at man egentlig har opjusteret bistanden i takt med prisudviklingen. Hvad er egentlig regeringens ambition? For jeg synes jo ikke, det er særlig ambitiøst at have en bundlinje. Jeg synes, det er ambitiøst at have en målsætning om, at man gerne vil give mere i bistand, ligesom det også var mit indtryk, at fru Pia Larsen var enig i, at det kræver mere bistand for at nå de her 2015-mål fremover.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Ambitionen er at give en effektiv og målrettet bistand, der løbende justeres i samarbejde med modtagerlandenes regeringer og civilsamfund, efter hvad der er behov for. Det er ikke en målsætning i sig selv at give en høj procent, selv om jeg ved, at vi i dette Folketing har brugt timer på at diskutere procenter. Målsætningen er at give en god og effektiv bistand, og det vil den danske regering stadig væk gøre.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Vil ordføreren bekræfte det, som hun sagde i sin ordførertale, nemlig at vi ikke uden mere bistand når 2015-målet? Hvordan hænger det sammen med det, man i øjeblikket er i gang med i Danmark, nemlig at nedjustere bistandsniveauet fra der, hvor vi er i dag, til en bundgrænse på 0,8 pct.? Vil ordføreren også bekræfte, at der i EU lige nu diskuteres, hvordan niveauet for bistand kan hæves? Er det derfor ikke en målsætning i sig selv, at der kommer flere ressourcer til udviklingslandene?

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Det her handler om at nå 2015-målene. Det er en kollektiv opgave for hele verdenssamfundet. Det er derfor, man diskuterer det her i FN, New York. Det er det forum, man diskuterer det her i. Det er ikke en opgave for Danmark alene. Derfor er det måske ikke så forfærdelig relevant at diskutere det danske bistandsniveau, så længe vi ligger blandt de fem lande i verden, der giver allermost udviklingsbistand pr. indbygger.

Jeg synes faktisk, at der må lidt fairness til, sådan at vi siger, at vi går ind og påvirker drøftelsen i de andre lande, der ligger meget lavt – der er også EU-lande, der ligger lavt, og det er ikke bare de nye medlemslande – for at få et generelt højere niveau. Det vil batte. Det vil ikke batte, at Danmark bruger 1, 1,5 eller 2 mia. kr. mere til hele verden.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil tro, at det er svært at få en uenighed om, at bistanden skal være god og effektiv.

En af de ting, som jeg synes er lidt mærkelig, og som jeg gerne vil have ordførerens kommentar til, er, at man i regeringsgrundlaget fastslår,

at den multilaterale bistand skal bringes på niveau med ligesindede landes.

Ordføreren har lige, synes jeg, med stor varme i stemmen talt om, hvor vigtigt det er, at Danmark så at sige påtager sig et lederskab for at få andre lande til at følge Danmarks gode eksempel.

Kl. 15.45

Er det så ikke mærkeligt at deponere sin beslutning om, hvor meget den ene eller den anden eller den tredje multilaterale udviklingsorganisation skal have, i ligesindede lande? Bør det ikke være dansk beslutning ud fra danske prioriteter, hvordan vi bedst muligt kan påvirke prioriteten der?

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jo, det kan man sige, men det ene udelukker vel ikke det andet. Vi har ikke deponeret noget noget som helst sted. Nu er den undersøgelse ikke færdig endnu, så jeg kan ikke sige noget om den. Men der er jo ikke noget galt i at foretage en sammenligning med andre lande, specielt ikke når vi taler om at effektivisere og målrette bistanden globalt. Og når vi taler om donorsamarbejde og i øvrigt højere EU-bistand, er det jo meget fornuftigt at foretage en analyse af, hvordan Danmark ligger i forhold til andre lande, så man har et fælles udgangspunkt, når man diskuterer, hvordan midlerne skal anvendes.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu troede jeg, undersøgelsen handlede om, hvordan man fik mest udvikling for pengene, og det synes jeg er al ære værd. Jeg synes, det er meget vigtigt, at man fastholder den årelange tradition, vi har i Danmark, for at evaluere, om bistanden er god og effektiv.

Det, jeg synes er lidt mærkeligt, er, at bistanden skulle være mere målrettet, hvis vi giver det samme forholdsmæssigt som f.eks. Norge. Jeg kan simpelt hen ikke logisk forstå, at de to ting hænger sammen, at bistandens kvaliteter hænger sammen med, om vi giver procentuelt det samme som ligesindede lande.

Det er derfor, jeg synes, det er et mærkeligt udsagn i regeringsgrundlaget, at vores bidrag til multilaterale udviklingsorganisationer bør bringes på niveau med ligesindede landes. For der er simpelt hen ikke nogen kvalitet i, at man bare giver det samme. Tværtimod kunne der være en pointe i, at man supplerede hinanden forskellige

steder også for at styrke det, som vist i visse kredse kaldes for det finansielle kropssprog, i forhold til det, der er vigtigt i danske prioriteter.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg kan ikke sige noget om den analyse, for den er ikke færdig. Så det er ikke den, jeg forsøger at sige noget om nu. Jeg prøver bare generelt at beskrive, at hvis man gerne vil lave f.eks. donor-samarbejde om den bilaterale bistand med nogle ligesindede donorer, som også har en andel af deres bistand, der er multilateral, så er det klart, at hvis – det er tænkt eksempel – Norge giver meget multilateral bistand og Danmark ikke giver så meget, så er der en ubalance i, hvordan man vægter, hvordan bistanden skal anvendes, og hvilke kanaler den skal igennem, om den skal igennem den bilaterale eller den multilaterale kanal.

Det i sig selv gør, at man har et forskelligt udgangspunkt, som kan gøre et donorsamarbejde vanskeligt, som også er meget interessant for modtagerlandene. De vil have det meget nemmere i deres håndtering af deres donorer, hvis vi har et samarbejde. Så det her er ikke bare af hensyn til os, det er også af hensyn til de lande, der har brug for vores bistand og modtager vores bistand.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Vi står og snakker om millioner og milliarder og procenter og promiller. Indimellem tror jeg, at det kunne være lidt sundt også at tænke over, hvad det egentlig er, det her drejer sig om.

I Afrika er der – og her kommer der nogle flere millioner – 11 millioner børn, som mangler en forælder på grund af aids. Samtidig ved vi, at det koster 2 kr. om dagen at give dem den medicin, der skal til. Så bliver jeg sådan en lille smule pikeret, når fru Pia Larsen siger, at det, der bærer noget i forbindelse med 2015-målene, er, at vi kan påvirke de andre til at forøge deres bistand. Så mit spørgsmål til ordføreren går på, om ordføreren mener, at en god måde at påvirke de andre til at forøge deres bistand på, er, at vi selv sænker vores?

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg ser ikke noget problem i at få succes med den påvirkningsøvelse, så længe vi ligger så højt, som vi gør. Jeg har flere gange sagt, at vi

ligger blandt de fem højeste lande i verden. Vi kommer ikke under 0,8 pct., vi ligger på 0,84 pct. nu. Den internationale målsætning er 0,7 pct., og det er den, vi prøver at nå ved nogle fælles aftaler i New York til september måned. Så jeg ser ikke noget problem i det.

Men jeg er meget enig med fru Gjerskov i, at det her altså handler om mennesker og ikke om milliarder og millioner og procenter.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg skal gøre det meget kort. Det er jo signalværdien i det. Ikke alene er det økonomien i de projekter, vi giver, men det handler jo også om signalværdien over for de andre. Jeg har svært ved at se, at vi kan motivere nogen til at hæve deres bistand, når vi selv sænker vores – fra et højt niveau, ja, men det er da den forkerte udvikling. Det må ordføreren da vel være enig i.

Kl. 15.50

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Nogle gange er teorien og forestillingsevnen anderledes end virkeligheden. Helt konkret er EU's målsætning om at nå 0,39 pct. i bistand i 2006 – jeg håber, jeg husker tallene rigtigt – allerede blevet overhalet. Det vil sige, at det altså ikke har påvirket EU's bistandsniveau – det er jo EU-landene, der er vores nærmeste samtalepartnere i det daglige – at Danmark på et tidspunkt har besluttet sig til ikke længere at ligge på 1 pct. i udviklingsbistand.

Så det er sådan virkeligheden er, og teorien kan selvfølgelig være anderledes.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi siger tak til Venstres ordfører og går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er den socialdemokratiske ordfører, hr. Jeppe Kofod.

Jeppe Kofod (S):

Først vil jeg gerne takke både udviklingsministeren og udenrigsministeren for deres besvarelser. Der er jo mange gode og rigtige målsætninger, som vi deler fra Socialdemokraternes side, noget, som vi sætter stor pris på, at Danmark arbejder for, og det gælder både med hensyn til konflikter i Afrika og udviklingsbistanden.

Det er klart, at vi er uenige, når det gælder den ambition, som regeringen har om at sætte den danske bistandsandel ned til 0,8 pct. af BNI. Vi mener jo, at vi skulle fastholde vores 1 pct., og

at det er den eneste form for anstændighed, vi kan give den verden, vi lever i.

Det var et kæmpefremskridt, da stats- og regeringscheferne på FN's særlige årtusindtopmøde i efteråret 2000 vedtog den såkaldte årtusinderklæring med de målsætninger, der skal være opfyldt i 2015.

Jeg synes, det er værd at sige, at vi lever i en grotesk verden, når vi kan se, at vi på den ene side aldrig nogen sinde tidligere har været så velhavende, som vi er i dag, at den globale velstand bare i 1990'erne steg lige så meget som fra 1900 til 1990.

På den anden side ser vi, at den globale ulighed er vokset, og at omkring hvert sjette menneske stadig væk lever i ekstrem fattigdom for under 1 dollar om dagen. Millioner dør af sygdomme, man kan forebygge og behandle, og det er stadig væk sådan, at syv ud af ti børn kommer til verden i et udviklingsland med alle de problemer, som det medfører.

Jeg vil gerne tage et konkret eksempel: I forrige uge var jeg nede at besøge et børnehjem i et township nær Cape Town i Sydafrika. Børnene på børnehjemmet var mellem ½ og 6 år, de så umiddelbart glade og raske ud, men det er måske, fordi de var i en helt anderledes situation end de mange millioner af deres jævnaldrende, de deler skæbner med.

Børnene var forældreløse som følge af aids-epidemien, og de var selv inficerede med hiv. De var dog heldige, fordi nogle tog sig af dem, og de var oven i købet dobbelt heldige, fordi de fik antiretroviral medicin, så de stort set kunne leve et normalt liv på trods af deres sygdom og familieomstændigheder.

Bare i Afrika syd for Sahara lever der altså 11 millioner forældreløse børn som følge af aids, og i et dusin afrikanske lande kan vi se, at mellem 15 og 25 pct. af børnene i løbet af de næste par år vil tilhøre den her gruppe af forældreløse, sårbare børn.

De ender på gaden med kriminelle, som slavarbejdere, som prostituerede, og i øvrigt kan man i det hele taget om det sydlige Afrika sige, at den gennemsnitlige levealder i dag er faldet til under 40 år som følge af den her epidemi. Et eksempel på, hvor forfærdelig situationen er, er Swaziland, hvor 56 pct. af kvinderne mellem 25 og 29 år er ramt af hiv/aids.

Så når vi i dag debatterer 2015-målene, er det ikke bare statistik på et stykke papir, det er virkelige menneskeskæbner, det handler om. Det er menneskeskæbner med ret til et godt liv, lige-

som du og jeg har, og det er jo ikke tilfældigt, at det er derfor, at netop det sjette mål i 2015-målene handler om at standse udbredelsen af hiv/aids, malaria og andre sygdomme, der truer menneskeheden.

Det groteske er, at der, selv om prisen for medicinsk behandling er nede på 2 kr. om dagen, stadig er mindre end 5 pct. af den ramte befolkning af hiv/aids i Afrika, som har adgang til behandling.

Den gode nyhed er, at vi rent faktisk har lederskabene til at gøre noget ved problemerne. Det såkaldte milleniumprojekt med Jeffrey Sachs i spidsen, som er udpeget af Kofi Annan, kom med en række anbefalinger, som jeg stærkt opfordrer den danske regering til at forfølge.

Vi har også set, at andre lande kan tage lederskab. Storbritannien har som sagt øget deres bistand med 50 pct. til Afrika i de seneste 3 år, så den i dag udgør omkring 12 mia. kr. Ligeledes har EU-landene i fællesskab vedtaget meget ambitiøse målsætninger om at hæve bistanden, så man i 2010 vil generere 20 mia. ekstra euro i bistand.

Vi vil fra Socialdemokratiets side stærkt opfordre til, at man følger de gode eksempler på lederskab, udsyn og fremsyn og ikke som hidtil fortsætter med at skære voldsomt ned i den danske bistand. Det er jo mangel på politisk lederskab for at nå 2015-målene, at Danmark, mens man i Storbritannien nedefra nærmer sig 0,7-procentsmålsætningen, oppefra hastigt er på vej ned fra 1 pct. til et foreløbigt minimum på 0,8 pct.

Kl. 15.55

Jeg vil også gerne sige, at Socialdemokratiet til stadighed vil kæmpe for en global forståelse og aftale mellem nord og syd, hvor begge lever op til deres forpligtelser. Det skal være det mest effektive middel til at nå 2015-målene. Forståelsen skal være fuldstændig klar efter vores opfattelse.

Det er helt afgørende, at udviklingslandene bekæmper korrupsion, fremmer demokrati og respekt for menneskerettigheder og bl.a. er med til at bekæmpe terrorisme, men også at ilandene lever op til deres løfter om mere udviklingsbistand, fair handel og ikke mindst 100 pct. gældslettelse til de fattigste udviklingslande, som bl.a. den britiske finansminister, Gordon Brown, så rigtigt har foreslået.

De otte såkaldte 2015-målsætninger, som verdens lande har forpligtet sig til, burde være et minimum af menneskelighed og anstændighed.

Det er mennesker, som har skabt denne verden, og det er også mennesker, der kan ændre de uretfærdigheder, vi er vidne til.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil helt stille og roligt og meget præcist spørge hr. Jeppe Kofod: Hvordan kan det være, at det ikke af Socialdemokratiets finanslovforslag fremgår, at man gerne vil have ulandsbistanden op på 1 pct. af BNI?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil også gerne helt stiltfærdigt sige til De Konservatives ordfører, at vi, som De Konservatives ordfører ved, hvert år har foreslået at øge ulandsbistanden med 1,5 mia. kr. som et delmål for at nå op på 1 pct. af BNI i udviklingsbistand igen. Det har været Socialdemokratiets politik, og det er Socialdemokratiets politik, det vil vi kæmpe for.

Vi forstår overhovedet ikke, hvordan borgerlige partier op gennem 1990'erne kunne være enige. Vi havde en bred enighed i Folketinget om, at vi skulle give 1 pct. af BNI i udviklingsbistand, men den dag, de kom ind i regeringskontorerne, skar de voldsomt i bistanden, så vi foreløbig er nede på 0,84 pct. og hastigt på vej mod de 0,8 pct. Det synes vi er tarveligt og uanstændigt.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Tarveligt, uanstændigt og dårligt lederskab, og jeg ved ikke hvad. Når man sætter sig op på den høje hest, så er det altså ganske praktisk også at kunne tøjle den, i hvert fald hvis man vil undgå at slå sig og falde af. Det er ikke lige, hvad jeg noterer hr. Kofod er i stand til i øjeblikket, for jeg må konstatere, at hr. Kofod og hans parti ikke vil prioritere 1 pct. af BNI i en sådan grad, at det kommer til at fremgå af deres eget finanslovforslag. Det er en kendsgerning, alt andet er udenomssnak, det må vi konstatere.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg er altså nødt til at korrigere De Konservatives ordfører. Det er og har hele tiden været Socialdemokratiets politik, at vi vil op på 1 pct. af BNI igen i udviklingsbistand, og det er noget, som vi sammen med de partier, som vi deler

holdninger med, vil sætte os ned og sikre den dag, vi har flertallet.

Alle har sagt, at der er brug for mere bistand, et markant bistandsløft til Afrika, faktisk over en fordobling af den nuværende bistand til Afrika i løbet af de næste 10 år, hvis vi skal nå 2015-målsætningerne. Vi synes, det er mærkeligt, at vi her i dag har en debat, hvor vi diskuterer Afrika og det at nå de her 2015-målsætninger, og at vi så har en dansk regering, som fortsat skærer ned i bistanden i andel af BNI. Det synes vi er underligt. Det er altså, uanset hvordan man vender og drejer det, mangel på lederskab, og det kan vi ikke støtte fra Socialdemokratiets side.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Det er måske lidt svært med hovedregning, når man står deroppe på talerstolen, sådan har jeg det lidt selv. Men hvor meget effektiv målrettet bistand til, lad os bare sige de fattigste 20 lande i verden vil der komme ud af, at Danmark bruger 1,5 mia. kr. mere om året – det er hr. Jeppe Kofods forslag – i forhold til, at vi virkelig gør en indsats i New York på FN-topmødet og får et løft i alle de lande, som jo er de allerfleste lande, som overhovedet ikke er i nærheden af 0,7 pct.?

Udregningen er lidt vanskelig sådan lige i hovedet, men kan hr. Jeppe Kofod virkelig ikke se det perspektiv, at opgaven i september er at få løftet de andre lande og ikke at diskutere efter en dansk indenrigspolitisk dagsorden, hvad positionen vil, og hvad regeringen gør?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jamen jeg er fuldstændig enig med dem, der siger, at de andre lande har nogle forpligtelser, de skal leve op til. Der, hvor kæden hopper fuldstændig af, er, hvis man tror, at man bedre kan overbevise de andre lande til at leve op til målsætningen om 0,7 pct. som minimumsbistandsniveau, hvis man samtidig selv er hastigt på vej ned fra over 1 pct. af BNI i bistand til foreløbig 0,8 pct.

Kl. 16.00

Det er jo det forkerte signal at sende på det forkerte tidspunkt, og derfor siger vi helt klart, at man bør gøre som andre lande, nemlig øge bistanden i de kommende år og også se på vores nordiske nabolande, som vi ynder at sammenligne os med. De har erkendt, at behovet for større bistand er der. Se også på Storbritannien, som kommer fra et meget lavt niveau, men i de

sidste 3 år har øget deres bistand til Afrika med 50 pct., samtidig med at den danske regering har skåret ned i bistand til Afrika. Det er det, der er problemet: Når man taler om, at man gør noget, så skal man også følge det talte ord i handling.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg synes, det ville klæde ordføreren for det store oppositionsparti Socialdemokratiet at have lidt mere perspektiv i stedet for at blive ved med at være så navlebeskuende med hensyn til, hvad der sker fra dansk side. Hvis ikke hr. Jeppe Kofod orker at se på hele verden, kunne han så ikke overkomme at se på det, f.eks. EU er i gang med? Den aftale, der blev lavet i EU for nylig, er rigtig positiv, det må hr. Jeppe Kofod da anerkende.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg synes, det er fremragende, at EU-landene samlet set kan se behovet for en større bistand, og at man har lavet en aftale, der vil generere 20 mia. ekstra euro i 2010 i bistand fra EU-landenes side, men netop derfor synes jeg altså, at det er lidt ærgerligt, at et af verdens rigeste lande, et land som Danmark, som tidligere har været oppe på 1 pct. af BNI i udviklingsbistand, med stormskridt er på vej ned til foreløbig 0,8 pct., mens andre lande kæmper for at komme op i bistandsniveau.

Det her handler jo om, at vi har en enestående chance, hvis vi mobiliserer kroner og øre og ressourcer til at nå 2015-målene. Det burde vi gøre, for det er med til at skabe en mere sikker verden, og det er med til spare os for mange menneskelige lidelser og krige og andre omkostninger på længere sigt. Så jeg synes, vi skulle øge bistanden, og jeg forstår ikke, at den borgerlige regering ikke ser det på samme måde.

Formanden:

Tak til hr. Jeppe Kofod. Så er det hr. Søren Espersen som ordfører.

Søren Espersen (DF):

Endemålet med al udviklingsbistand er at afvikle den. Det tror jeg måske at vi alle sammen, hvis vi tænker os om, kan være principielt enige i. Og hvad ligger der så i den sætning? Der ligger det, at man i udviklingsbistand som i al anden bistand hele tiden i alle overordnede planer, i hver eneste detalje skal komme endemålet lidt nær-

mere, nemlig at den, man yder bistand, skal kunne klare sig selv.

Jeg ved, at det endemål ligger i baghovedet på mange, der i det daglige arbejder med ulandshjælp i det, man kan kalde marken. For dem er det en succes at blive overflødiggjort. Desværre er der politikere, der med deres beslutninger kommer til at virke i den modsatte retning. Der træffes beslutninger, og jeg tror ikke, at det er bevidst, der medvirker til at fastholde udviklingslandene og udviklingslandenes folk i en modtagerrolle, en klientrolle, ja, ligefrem i en offerrolle.

Lad mig tage eksemplet gældssletning, som er en vital del af de her 2015-mål, som i dag overalt bliver varmt anbefalet, og som også er med i det forslag til vedtagelse, jeg også selv er med i. Men ordet nager mig, for gældssletning er i mine øjne beregnet for børn, hvor man gerne vil beholde en donor/modtagerrolle, en mester/elevrolle. Gældssletning er i mine øjne ikke beregnet for voksne mennesker.

Jeg vil hellere tale om gældssanering. Gældssanering er beregnet for dem, der vil beholde værdigheden, og til gældssanering er der som bekendt knyttet meget skrappe krav.

Mange udviklingslande står i dag med en uoverskuelig gæld, en gæld, som de ikke har nogen mulighed for at betale tilbage med renter og med renters rente. Det er virkeligheden, og den skal vi forholde os til.

Ligesom det er tilfældet for en voksen person, der forskyldt eller uforskyldt har sat sig i en bundløs gæld, må vi finde en ordening, der på en gang sikrer, at låntageren kan se en ende på sine afdrag og sine renter, at låntageren ikke umyndiggøres, og frem for alt at låntageren beholder sin værdighed, men som samtidig forpligter låntageren. Sådan gør man mellem voksne mennesker.

Vi har svært ved over for voksne mennesker, herunder afrikanske stater, som selv aktivt har optaget lån, bare at slette gælden. Derimod vil vi som antydning meget gerne medvirke til en gældssanering af de lande, der befinder sig i håbløs gæld. Vi har ikke noget særligt ønske om, at der skal betales afdrag eller renter, så dermed er der jo reelt tale om en eftergivelse.

Men vi vil til gengæld fra Dansk Folkepartis side forlange, at de beløb, der svarer til afdrag og renter, som ulandene ikke længere behøver at sende nordpå, øremærkes til formål, der vil kunne medvirke positivt til det enkelte lands udvikling, eksempelvis til sundhed, til at reducere

spædbarnsdødeligheden, til at bekæmpe aids og malaria, til uddannelse, til at sørge for ordentlige grundskoleuddannelser, til sanitet, drikkevand, landets infrastruktur og iværksættere.

Kl. 16.05

Vi vil gerne medvirke i en drøftelse af, hvordan man forbedrer de afrikanske landes mulighed for at komme til at klare sig selv og dermed komme fri af klientrollen, fri af umyndiggørelse, fri af offerrollen.

Danmark skal også fremover efter Dansk Folkepartis opfattelse leve op til FN's krav om at yde 0,7 pct. af bruttonationalproduktet i ulandsstøtte. Det gør vi ikke alene for udviklingslandenes skyld, det gør vi også for Danmarks skyld, og det vil også for Danmark være en stor fordel, hvis det en dag lykkes at få den tredje verdens lande bragt op på et normalt niveau.

Forslaget til vedtagelse giver sig selv. Vi er medforslagsstillere, så vi støtter det.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Vi er fuldstændig enige om, at det, det drejer sig om, er hjælp til selvhjælp, at gøre de her lande i stand til at klare sig selv. Men når man taler om gældslettelse, synes jeg, det er værd at nævne, at de 52 fattigste og mest forgældede lande i dag skylder 375 mia. dollars og bruger 300 mio. kr. hver dag på at tilbagebetale gammel gæld, beløb, som er så astronomiske, at landene ikke kan gøre noget ved deres egne problemer.

Må jeg tage et eksempel: Zambia betaler 25 mio. dollars til IMF, samtidig med at landet befinder sig i en sundhedskrise. Den gennemsnitlige levealder er faldet til under 40 år på grund af hiv/aids. Det er jo ikke særlig fornuftigt. Synes hr. Søren Espersen ikke også det?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jo, jeg har netop sagt, at der er lande, der befinder sig i håbløs gæld, men at de selvfølgelig også stadig væk afdrager, hvilket jeg netop har sagt, at jeg ikke synes de behøver.

Grunden til, at vi siger, at vi gerne vil have en sanering og dermed have hånd i hanke med, hvad pengene bliver brugt til, er, at selv lande, som hr. Jeppe Kofod nævner, Zambia eksempelvis, har et meget stort militærbudget. Skulle vi så eftergive gæld, sådan at de kan få et flottere militærvæsen? Det er jo ikke det, vi vil.

Jeg vil have hånd i hanke med, hvad det er for nogle penge, de slipper for at betale. Det er vores holdning til det.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jamen det er alles holdning til det spørgsmål, vil jeg sige til hr. Søren Espersen. Det er klart, at der er konditioner forbundet med gældslettelse. Den skal selvfølgelig gå til at nå de 2015-målsætninger, vi diskuterer her i dag.

Så vil jeg gerne spørge, når hr. Søren Espersen nævner, at hr. Søren Espersen er enig i, at der skal gøres noget ved det her problem, om man vil arbejde for en idé, som kunne være et moratorium, sådan at de fattigste udviklingslande ikke afdrager på gælden. Når nu alle er enige om, at vi skal give 100 pct. gældslettelse, hvorfor så ikke stoppe afdragene på gælden og bruge de penge på at gøre noget ved de mange problemer, der er, så man når 2015-målene? Er hr. Søren Espersen enig i, at en idé om et moratorium er noget, Danmark skal arbejde for, eller noget, som vi finde et fælles bredt flertal for i Folketinget?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Vi vil meget gerne medvirke til, at betalingen på afdragene stopper. Det vil sige, at pengene ikke skal nordpå, som jeg siger. Men så vil vi også være med til at bestemme, præcis hvad de penge, man sparer i afdrag, bliver brugt til.

Det er der, hvor jeg vil holde fast på, at der er enorm forskel på bare at eftergive en gæld, værsgo, og så gøre det måske til formål, som vi ikke ønsker. Derfor har vi som donor og som lånyder også et krav på at få at vide, hvad der skal ske med de penge.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Til hr. Søren Espersen vil jeg sige, at de gældslettergivelser, der finder sted, jo netop finder sted, når man laver nogle betingelser, så det er ikke noget nyt, hr. Søren Espersen siger.

Jeg hæftede mig ved, at hr. Søren Espersen sagde, at også Dansk Folkeparti nu accepterer de internationale mål om 0,7 pct. i ulandsbistand. Vil det sige, at vi kan se frem til, at Dansk Folkeparti ikke vil kræve yderligere nedsættelse af ulandshjælpen i Danmark?

Der er jo sådan set et stykke fra 0,8 pct. og ned til 0,7 pct., så jeg kunne godt have hr. Søren

Espersen mistænkt for, at de ved lejlighed også ville snuppe den procent i en finanslovforhandling. Men kan hr. Søren Espersen forklare, hvordan positionen er?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Det er fuldstændig rigtigt set, og jeg forstår godt hr. Steen Gade kan have mig mistænkt for det, for vel ligger der et regeringsgrundlag, der siger minimum 0,8 pct., men det er ikke et regeringsgrundlag, vi har opfundet. Jeg kan da sige, at når vi når frem til finanslovforhandlingerne her til efteråret, er vores krav stadig væk, at den danske ulandsbistand skal nedsættes til 0,7 pct. Så det er måske det, man kan ærgre sig lidt over, at regeringen ikke, inden de udsteder sådan nogle faste forsikringer, lige taler med regeringens parlamentariske grundlag.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det kunne friste en til at rose regeringen for, at den ikke har talt med sit parlamentariske grundlag.

Jeg vil sige tak for et klart svar, og dermed har hr. Søren Espersen jo også taget sin del af ansvaret for, at Danmark i dag giver betydelig mindre ulandshjælp, end vi har gjort, at vi hjælper Afrika mindre, end vi ellers ville have gjort, og at vi faktisk har været med til at skære ulandsbistanden til Afrika ned. Tak for oplysningen.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Nej, vi er jo netop med på en vedtagelse her, som går på, at der skal øgede bevillinger til Afrika.

Det er jo, som det har været nævnt tidligere, noget, man skal aftale gennem FN i nogle store forsamlinger. Vi lever fuldt ud op til det, vi skal.

Det er korrekt, at regeringen ikke har konsulteret os i forhold til regeringsgrundlaget, og at de ikke har talt med os om det endnu, men det kommer de altså til i løbet af august-september måned. Det tror jeg godt man kan være sikker på.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er jo så et temperamentsspørgsmål, om man betragter det som et løfte eller en trussel.

Det er nu et andet perspektiv af ordførerens tale, som mit spørgsmål retter sig imod, og det er det her med klientrollen. Jeg synes faktisk, det er en meget væsentlig overvejelse, hvordan der kan være en større grad af ligeværdighed, også fordi mål 8 jo handler om et partnerskab mellem Nord og Syd. Derfor vil jeg høre ordførerens holdning til det at give budgetstøtte, det at sørge for donorharmonisering, sådan at man i mindre grad fra donoren bestemmer, hvad det er, tingene skal gå til, men i højere grad lader landet selv lave sine egne strategier, selv tage ansvar, selv lade sit eget demokrati stå til ansvar for, hvad det er vigtigt at gennemføre, frem for at det er os som donorer, der kommer og sætter labels på, hvad det er, der skal til.

Det er jo sådan en lidt mere diffus form for støtte, men som til gengæld indebærer, at man respekterer det demokrati, der er i landet, og det ansvar, man må tage i landet for den nationale strategi.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Nu er det desværre ikke alle de lande, vi yder støtte, som er ægte demokratier, og som har en interesse i netop at fremme de elementer, som vi gerne ser fremmet. Jeg nævnte en række eksempler på det.

Jeg har for ganske kort tid siden bedt udenrigsministeren om en redegørelse for, hvordan det ligger med militærudgifterne – nu nævner jeg det en gang til – i mange af de lande, som vi yder bistand. Og det er rystende at se, at selv i de allerfattigste lande har man altså råd til flotte parader og militæruniformer og strækmarch, og hvad ved jeg. Det er der, problemet ligger.

Hvis vi kommer som donor i en udviklingsbistandssituation, så kommer vi jo også og fortæller, hvad der skal ske. Og det, jeg forlanger, er bare, at de afdrag, som man så sparer, går til nogle formål, som vi øremærker, og ikke til en eller anden tilfældig leder af et eller andet tilfældigt ikkedemokrati. Det er det, der er så sorgeligt ved det. Ellers kunne jeg godt give fru Margrethe Vestager ret.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu er jeg forholdsvis ny på det her område, men så vidt jeg er orienteret, giver man kun budgetstøtte der, hvor der er en egentlig regeringsførelse og demokrati til at bakke det op, uanset at det måske ikke ville være så tilfredsstillende som

vores eget, men man giver ikke budgetstøtte i lande, som er i den situation, som ordføreren nævner, fordi man i sagens natur ikke kan regne med, at der er et demokratisk system, der kan sørge for, at der kan tages den her type beslutninger.

Hvis nu man ser på fattige lande, der karakteriseres ved, at der faktisk er en fungerende regering, støtter ordføreren så eller støtter ordføreren ikke, at man giver budgetstøtte, sådan at det er landet, der i højere grad tager ansvar for midlernes brug, end at vi sætter en label på, hvad de skal bruges til?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg mener, der skal være tale om et meget tæt samarbejde.

Jeg mener, at det er en ideel situation, som fru Margrethe Vestager peger på. Der er selvfølgelig lande, som har nået et meget højt stade, hvad angår demokrati, også i Afrika, det er der da, men der er altså stadig væk mange lande, hvor demokratiet lader meget tilbage at ønske.

Der mener jeg stadig væk, at det er vores forpligtelse – og det er ikke, fordi vi skal komme og pådutte dem noget – at sørge for, at de lever op til de allerhøjeste standarder, og vores forpligtelse at sørge for, at de penge, vi sådan set giver afkald på, også bliver brugt i den retning, som det er i vores interesse at de bliver brugt i.

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg vil sige, at i Enhedslisten er vores principielle udgangspunkt i hvert fald, at gældsslettelse skal være betingelsesløs. Så kan man godt gå ind og kigge på konkret, om der vil være nogen problemer ved det, men det er vores principielle udgangspunkt.

Det er klart, at ulandsbistand skal gives effektivt, og at den skal administreres ordentligt. Det er der ingen problemer i. Det, der er det virkelige problem, er, at størstedelen af verdens befolkning lever i sult, nød og fattigdom. Der dør op imod 30.000 børn af sult og underernæring hver dag. Og der må jeg spørge ordføreren, som jo også er med på det forslag til vedtagelse, som alle partierne minus Enhedslisten er med på i dag: Når der står, at der skal mobiliseres ekstra penge, er det så ikke fuldstændig hyklerisk og dobbeltmoralisk, at Dansk Folkeparti fra talerstolen her i dag står og siger, at det er o.k. at skære

ned, samtidig med at der dør 30.000 børn af sult og underernæring hver dag?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Det er nogle vældig malende beskrivelser, der tit kommer fra Enhedslisten og hr. Rune Lund. Jeg tror ikke, vi behøver at lave konkurrencer i, hvem der kan beskrive situationen i Afrika i de mest blomstrende vendinger, det er der intet behov for.

Alt, hvad vi foretager os i det her parlament – og der er jeg uenig med en tidligere indlægsholder – har at gøre med kroner og øre. Det er ikke profant i den her sal at tale om kroner og øre, det er vores forpligtelse. Så derfor vil jeg slet ikke spille med i de lege, som hr. Rune Lund lægger op til her. Vi har en forpligtelse over for vores vælgere i Danmark til, at budgetterne holder, og at vi bruger pengene på den fornuftigste måde.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Ja, men det her Folketing har altså også en forpligtelse til at tænke på, at vi lever på den samme klode, at vi lever i en global verden. Og det er nu altså sådan, at der dør tusindvis af folk af sult, af underernæring hver dag.

I Mozambique, som jeg var i her for halvanden uge siden, bor der 18 millioner mennesker, og 1 million af dem er forældreløse børn, som har mistet deres forældre, fordi forældrene er døde af aids. I Sydafrika: 25 pct. af befolkningen er døde af aids. I Botswana er det op mod 50 pct. Der er helt kolossalt store problemer.

Er det ikke hyklerisk, at man på den måde skærer ned på bistandshjælpen, sådan som Dansk Folkeparti har været med til, samtidig med at man siger, at nu vil man søreme komme og hjælpe hele verden? Er det ikke bare tomme ord, når Dansk Folkeparti i virkeligheden arbejder i en helt anden retning?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Sprogblomsterne fortsætter. Hvad ved hr. Rune Lund om, hvad jeg tænker i det daglige? Hr. Rune Lund har også tit været inde på ideer om, hvad der foregår i mit menneskesyn. Jeg ved det ikke engang selv. Hr. Rune Lund har forklaringer på alting.

Jeg vil understrege, at vi har en forpligtelse over for det danske folk. Det er vores første forpligtelse.

Hr. Rune Lunds begejstring og entusiasme over alt, hvad der foregår uden for landets grænser, er jo fantastisk. Det minder mig om den gamle historie fra Poul Martin Møller, der fortæller om kvinden, der var så travlt optaget af at sy karklude til folk i ulandene, at hun ikke havde tid til at klø sin gamle syge møster på ryggen, da hun havde behov.

Det er jo ordskvalder, og jeg kan ikke rigtig gå nærmere ind i det.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg tror ikke, jeg skal fortsætte historien om gamle syge møstre, men i stedet vil jeg spørge helt kort: Forstod jeg ordføreren ret, da han på den ene side sagde, at vi med det her forslag skal arbejde for, at der bliver rejst flere penge til ulandsbistand, og på den anden side sagde, at Danmark skal skære ned i sin ulandsbistand? Forstod jeg ordføreren ret i det?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Ja.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Betyder det, at der alene er en forpligtelse – for det var det, jeg også hørte ordføreren sige – over for det danske folk, og at der ingen forpligtelse er over for resten af verden?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg har jo aldrig nogen sinde sagt det. Nu lægger fru Mette Gjerskov ord i munden på mig. Jeg har aldrig sagt, at vi ikke har forpligtelser over for resten af verden. Vi har en forpligtelse til at følge FN's krav om, at der ydes 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Det er en stor fordel for Danmark.

Det, det drejer sig om her, er jo, at vi er på et utrolig højt niveau, som det også har været nævnt før. Nu blev England nævnt af hr. Jeppe Kofod tidligere. Mig bekendt ligger de og skændes om, hvorvidt de skal gå op fra 0,4 til 0,5 pct. Og det er altså et kæmpe land. Hvis alle ydede det, som de skulle, og som vi har erklæret os vilige til, i forhold til FN's krav, ville vi jo meget nemt nå de mål, der bliver stillet her, og det er det, vi skal presse på for.

Vi er i international superklasse, og det skal vi blive ved med at være.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det var bare for at give Dansk Folkepartis ordfører tid til at svare hr. Rune Lund, for det blev jo glemt før.

Det, der er det enkle spørgsmål, er jo: Hvordan kan Dansk Folkeparti stå bag en formulering om, at der skal gives flere penge til ulandsbistanden, når det, man gør i praksis, er at skære på ulandsbistanden, og man oven i købet er stolt over, at man vil være med til at skære i ulandsbistanden?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Det, der står i denne her vedtagelse at det drejer sig om, er et fællesarrangement med mange, mange lande, nemlig FN-landene, hvor man skal se at nå et fælles mål. Og der har vi jo i høj grad levet op til de krav, som FN stiller.

Det, det drejer sig om for os, er at presse på. Det er ikke noget dårligt signal. Danmark har ikke noget dårligt ry i udlandet. Vi har et fantastisk ry i udlandet, hvad angår udviklingsbistand, fordi vi ligger på så højt et niveau, som vi gør. Så jeg ser slet ikke noget problem i det her.

Til det, der er blevet nævnt om, at det er et dårligt signal: Vel er det ej. De kan bare se at komme i gang i England og Frankrig og Tyskland og alle de andre lande og få fingrene op af lommen, så tror jeg egentlig, at det her kan løses ret hurtigt.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Men er hr. Søren Espersen ikke enig i, at det godt kan lyde en anelse hyklerisk, at man står bag en vedtagelse om, at vi skal give flere penge til ulandsbistanden, samtidig med at noget af det fornemste, man har været med til gennem årene, er at skære i ulandsbistanden, og man er oven i købet stolt af, at der skal skæres i ulandsbistanden, og kommer muligvis med flere forslag om beskæringer i ulandsbistanden? Vi ved jo, at der ligger planer for nedskæringer også i det kommende år. Kan hr. Søren Espersen ikke se, at det forekommer en anelse hyklerisk med sådan en tekst?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Nej, jeg har svært ved at se, at det er hyklerisk, for jeg mener, som jeg sagde før, at vi fuldt ud – ja, i øjeblikket langt mere, end vi behøver – lever

op til de krav, der stilles. Jeg mener, at det her er en fælles opgave, og det, det må dreje sig om i FN i september, er, at vi kommer og er med til at piske de andre på plads. Der er masser, der ikke lever op til det, de skal, og det er egentlig det, vi peger på, så hykleri er det ikke.

Formanden:

Tak til hr. Søren Espersen. Den næste ordfører er fru Pia Christmas-Møller.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne indlede med at takke udviklingsministeren for hendes klare tale og tydelige markeringer af regeringens udviklingsmæssige prioriteringer og mål forud for statuskonferencen til september.

Der skal sættes på at få fastslået eget ansvar som udgangspunkt for nationale udviklingsstrategier og gensidigt forpligtende aftaler, som indebærer, at landene i handling lever op til løfterne i ord.

De rige lande skal bidrage med mere, og WTO-forhandlingerne skal afsluttes med et udviklingsvenligt resultat, helst inden udgangen af 2006.

Der skal fokuseres særligt på at få udviklingen i Afrika op på et fornuftigt spor. Det kræver ikke mindst her, at der lægges vægt på befolkningspolitik, seksuelle og reproduktive rettigheder, kvindernes stilling, ligestilling mellem mænd og kvinder, adgangen til relevante sundhedsydelse og uddannelse.

Vi noterer med tilfredshed den vægt, ministeren lagde på miljøindsatsen, herunder implementering af Kyotoprotokollen.

I Det Konservative Folkeparti er vi ikke i tvivl om udfordringens omfang, og at resultatet af septembertopmødet kan få afgørende indflydelse på mulighederne for at nå 2015-målene. Ikke mindst udviklingen og væksten i store lande som Indien og Kina giver grobund for troen på, at flere af målene er inden for rækkevidde.

Men der er et stort men, simpelt hen fordi denne udvikling går stort set helt uden om det afrikanske kontinent, som halter ulykkeligt bagefter på en række områder. Det er derfor indlysende, som det da også er fremgået af denne debat, at der skal fokuseres særligt på at få udviklingen i Afrika op på rette spor.

Flere og flere lande bliver demokratiske, den udvikling skal understøttes, ligesom det internationale samfund også på dette kontinent må

bidrage til både at skabe og bevare fred; forebyggelse af konflikter og krige må opprioriteres.

Vi er meget tilfredse med, at regeringen har formuleret en særlig afrikastrategi som grundlag for at give indsatsen her særlig prioritet.

Da spredningen af hiv/aids uden sammenligning er den største enkeltstående trussel og dræberkilde, er det efter konservativ opfattelse hævet over al tvivl, at en fokusering på seksuel og reproduktiv sundhed og ditto rettigheder sammen med en sikring af adgangen til relevante sundhedsydelse skal have topprioritet.

28 millioner mennesker syd for Sahara er i dag smittet. Bag dette enorme tal gemmer sig millioner af skæbner, unge, som er ladet i stikken uden behandling og uden fremtidsperspektiv. Hver og en rummer så vel håb som håbløshed, hver og en har familie og venner, som rummer håb og håbløshed. At håbløsheden kan vendes til håb, og at håbet kan blive til en stærk tro på fremtiden, fordi man høster erfaring, der giver viden om, at ting kan ændres, har vi set i Uganda. Det kræver en målrettet indsats fra landene selv, og så kræver det en stærk håndsrækning fra det internationale samfund.

Kl. 16.25

Netop dette med landenes egen indsats er helt afgørende. FN's generalsekretær fremhæver i sin rapport forud for topmødet betydningen af, at udviklingslandene tager ansvar for egen udvikling. Vi kunne ikke være mere enige.

Hvis ikke landene selv mobiliserer egne kræfter, kan opgaven simpelt hen ikke lykkes. Nationale udviklingsstrategier og gode rammevilkår for erhvervsaktiviteter og investeringer må der til. Og så skal kampen mod korruption, bestikkelse og betændt og udelog regeringsførelse gøres til en national kamp i de enkelte lande.

Det enkelte lands ansvar og gensidigt forpligtende aftaler skal – set med konservative øjne – være nøgleordene i udviklingssamarbejdet mellem rige og fattige lande. De rige lande skal leve op til målet om, at 0,7 pct. af BNI skal gå til udviklingsbistand. Vi yder i Danmark mere og har derfor en position, hvorfra vi kan være med til at presse de mange lande i den rige verden, som halter bagefter. Vi skal fra dansk side gøre, hvad vi kan for at presse på.

Det skal vi også for at understøtte Kofi Annans bestræbelser på at revitalisere FN. Vi støtter helhjertet generalsekretærens anbefalinger og hans pres for at nå målene. Et godt skridt i den rigtige retning er det, at EU netop er nået til enighed om, at EU samlet skal nå op på 0,56 pct.

af BNI i 2010, og at de 15 gamle lande skal nå målsætningen på 0,7 i 2015.

En klar afrikaprioritering er også en central del af EU's opprioritering. EU's beslutning er et vigtigt signal på et vigtigt tidspunkt forud for FN-topmødet. Forhåbentlig kan EU herigen-nem være med til at sætte skub i en række andre lande.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil godt ind på et område, hvor Danmark i hvert fald har været lidt lunken i en periode. Det er spørgsmålet om gældseftergivelse. Nu står vi sammen om et forslag til vedtagelse, som markerer, at vi vil gøre noget mere omkring gældseftergivelse, og i virkeligheden går rigtig langt. Det er jeg glad for.

Men jeg vil gerne spørge fru Christmas-Møller, om hun er enig i, at man godt kunne bruge salg af IMF's guldreserver som et middel til at lave denne gældssanering.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg har noteret det forslag blandt flere, og man skal jo ikke afvise forslag for tidligt. Men om det er helt realistisk, skal jeg måske ikke være den, der afgør.

Det korte af det lange er, at Det Konservative Folkeparti støtter gældssanering i de ulande, hvor der er et problem med at sikre en økonomisk bæredygtig udvikling. Så vi er med på både det forslag til vedtagelse, vi har til behandling her i dag, og på den internationale bestræbelse, som går i samme retning.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg ved ikke, om jeg skal tolke det i retning af, at fru Pia Christmas-Møller er enig i, at man skal i gang med at få defineret, hvad en bæredygtig gæld er, at man skal i gang med også at kunne gå op på 100 pct.s gældseftergivelse.

Så synes jeg, at fru Pia Christmas-Møller skulle kigge lidt på, om vi ikke skal lade være med at være så valne i det spørgsmål om salg af guldreserver fra IMF. Tidligere blev det opfattet som sådan en fantasidiskussion, men flere og flere meget ansete folk siger jo, at det både er realistisk og forsvarligt rent økonomisk for IMF.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg har det grundsynspunkt, at man aldrig skal indsnævre sin fantasi, men altid sørge for at være i den virkelige verden, særlig når man skal træffe beslutninger. Men hvis man indsnævrer sin fantasi, afskærer man sig selv fra nogle gode ideer, og det er en dårlig idé. Nok om guldet i IMF.

Med hensyn til behovet for en definition af, hvad en bæredygtig gældseftergivelse er: Det kan jeg godt se nogle perspektiver i, hvis man vel at mærke hele tiden holder sig for øje, at der er forskel på de enkelte landes situationer. Det må reflekteres i en sådan definition, for ellers er den ubrugelig. Det mener jeg er helt afgørende.

Jeg vil ikke udelukke, at der i givne situationer kan være behov for at gå helt op til en hundredeprocent gældseftergivelse, men det må så være under forudsætning af, at det pågældende land ikke bare farer ud og stifter ny gæld. Der skal være gensidighed i en sådan aftale, og det skal vel også alt andet lige være en undtagelse, for gæld er nu engang gæld, og man skal også i den verden lære, at gæld kræver afbetaling og afvikling.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Først vil jeg gerne takke fru Pia Christmas-Møller for en, synes jeg, meget god, menneskelig ordførertale om det kæmpe problem, vi står over for med hiv/aids i Afrika. Ordføreren nævnte selv, at 28 millioner mennesker er smittet med hiv/aids.

I den forbindelse vil jeg bare spørge ordføreren, om ikke ordføreren er enig i, at alle redskaber må tages i brug for at gøre disse lande i stand til at bekæmpe denne her epidemi: både gældslettelse, mere ulandsbistand og penge til Den Globale Fond – og at Danmark i den sammenhæng har en særlig forpligtelse til at øge bistanden til Afrika, for at sikre flere penge til den globale fond og ikke mindst for at arbejde for gældslettelse?

I den forbindelse vil jeg spørge ordføreren, om den idé om et moratorium, sådan at man ikke betaler af på gæld, ikke var en glimrende idé. Alle landene er jo enige om, at målet må være hundredeprocent gældseftergivelse til de fattigste udviklingslande, og hvis de kunne bruge de penge, de sparede i renter og afdrag, til at gøre noget ved de her problemer som hiv og

aids, ville ordføreren så ikke synes, at det var en glimrende idé, at Danmark satte sig i spidsen for det?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg er meget enig med hr. Jeppe Kofod i, at hiv/aids er en fantastisk alvorlig trussel, ikke mindst i den del af verden. Vi skal gøre, hvad vi kan, for at bidrage til, at det bliver indkapslet i første omgang og dernæst bliver nedbragt. Der er behov for, at om ikke alle redskaber så alle relevante redskaber bliver taget i brug i den kamp – ingen tvivl om det.

Jeg er også enig med hr. Kofod i, at der er behov for, at man opprioriterer indsatsen i Afrika. Det ligger også i forlængelse af regeringens afrikastrategi, hvor det er en selvstændig målsætning at sørge for, at vi kommer op på, at to tredjedele af bistanden kommer til at gå til Afrika.

Så rent faktisk er der i regeringens politik taget højde for en opprioritering af indsatsen i Afrika, herunder ikke mindst bekæmpelsen af hiv-spredningen.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Der er mange gode målsætninger og prioriteter i regeringens afrikastrategi. Problemet kommer, når det handler om kroner og øre til bistand, om viljen til at eftergive gæld og konkret om det forslag, som jeg synes, man burde kunne blive enige om, nemlig at man stopper med at afdrage på gæld, når man nu er enige om hundrede procenter gælds eftergivelse.

Senere her til sommer skal G8-landene have deres store møde under britisk lederskab. Den britiske finansminister har stillet forslag om at eftergive gælden til de fattigste lande hundrede procent. Jeg vil bare vide, om den danske regering er enig, om Det Konservative Folkeparti er enig. Vil man arbejde for, at indtil man finder ud af, hvordan og på hvilke betingelser man konkret gør det, må man altså arbejde for et moratorium, hvor man stopper med at opkræve renter og afdrag af de her lande, så de kan bekæmpe nogle af de trusler, de står over for.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nej, jeg mener faktisk, at det er et forkert udgangspunkt. Jeg mener udgangspunktet må være at søge at sikre det enkelte land en bæredygtig økonomi. Det skal være udgangspunktet.

Derefter må man så opstille en analyse af, hvad behovet så er, og hvad det er for nogle redskaber, der skal bringes i anvendelse.

Her kan gældssanering være et meget, meget effektivt redskab, som vi bestemt også er parate til at tage i anvendelse. Men vi ser det ikke som et selvstændigt mål bare at eftergive gælden. Det er ikke et selvstændigt mål, det er et redskab, der skal bruges til at forfølge et andet mål, nemlig at bringe Afrika i stand til selv at komme videre, at komme på fode, at få en sund økonomi. Så det er en lidt anden rækkefølge, vi ser tingene i, må jeg sige til hr. Jeppe Kofod.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Én ting er, at ordførerens parti har været med til at gennemføre drastiske nedskæringer i ulandshjælpen, som betyder, at der i perioden fra regeringen kom til i 2001 til 2009 vil blive givet 47 mia. kr. mindre i ulandsbistand, end der ville have været, hvis regeringen ikke var kommet til i 2001. Det er én ting, og det er dybt usolidarisk.

En anden ting er, at de penge, der så er tilbage, mange gange bliver brugt meget ineffektivt. Her tænker jeg specielt på meget af den skjulte erhvervsstøtte, der ligger i det, f.eks. at Investeringsfonden for Udviklingslande har været med i investeringer i A.P. Møller – Mærsk for i alt op til næsten 600 mio. kr.

Er der ikke her tale om skjult erhvervsstøtte i stedet for fattigdomsorientering, og hvordan hænger det sammen med de mange fine ord, der kommer fra ordføreren her i dag?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg skal nu afsløre en for ordføreren fra Enhedslisten tilsyneladende kæmpe nyhed: Valgkampen er ovre. Det er den. Valgkampen er ovre. Vi har fået talt stemmerne op, og derfor synes jeg også, at Enhedslisten kunne fremme sin politiske sag ved at lægge valgkampsretorikken en lille smule på hylden.

Kl. 16.35

For det første er de 47 mia. kr., som vi også stødte på under valgkampen, jo rene fantasier. Man har lagt en masse tal sammen, indregnet nogle givne vækstforudsætninger, og så har man sagt: Vupti, i 2009 vil det nok svare til sådan ca. 47 mia. kr. Det minder mig om »Tænk på et tal«. Kunne man måske ikke fantasere sig til et endnu højere tal? Hvorfor ikke sige 100 mia. kr.

eller noget andet? Hør nu her: Det er useriøst, punktum.

Det andet, som Enhedslisten er fremme med, er spørgsmålet om effektiviteten af den danske ulandsbistand. Der er jeg nødt til at sige, at vi faktisk har fået en international måling, som giver os ros for, at Danmark ligger helt i top, når det gælder effektiviteten i vores udviklingsbistand og formidlingen heraf. Vi får topkarakterer, og det er bredt anerkendt. Jeg kan sige, at selv ulandsorganisationen Ibis, som også ligesom Enhedslisten er uenig i nogle af regeringens forskellige prioriteringer, anerkender, at én ting har man virkelig været god til: Det er at give en effektiv udviklingsbistand.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg vil sige, at der ikke er nogen valgkamp, der set fra Enhedslistens side slutter, før vi har fået væltet den regering, der er nu, så vi kan få en fornuftig politik på det her område f.eks. Valgkampen fortsætter, kan jeg berolige ordføreren med.

Men jeg synes ikke rigtig, der blev svaret på spørgsmålet, for hvad angår de 47 mia. kr., har vi egentlig bare brugt regeringens egne tal for, hvor regeringen skærer ned, og så regner vi frem til 2009, og voila, det bliver altså 47 mia. kr. Det er faktisk meget simpel regning.

Jeg kan da også nævne et andet eksempel, når nu ordføreren ikke vil kommentere det med A.P. Møller – Mærsk og containerterminalprojekter, som angiveligt efter ordførerens udtalelser skulle være enormt fattigdomsorienterede. Hvad så, når der bliver givet dansk ulandshjælp til et luksusrydstogtskib på Nilen: 3 mio. kr. til et femstjernet krydstogtskib, hvor Stjernegaard Rejser er medejere? Er det et fattigdomsorienteret projekt, eller er det skjult erhvervsstøtte?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er helt fair, at Enhedslisten totalt indrømmer, at der er tale om en retorik og ikke noget, der har med virkeligheden at gøre. Det er så det. Men så må vi andre jo forholde os til virkeligheden, for det er den, der bekymrer os.

Her har vi altså at gøre med en dansk udviklingsbistand, som ligger i top, når det gælder effektivitet, som ligger i top, når det gælder bekæmpelsen af fattigdom, og som ligger i top, når det drejer sig om at gøre de fine ord til handling, at gøre strategierne for fattigdomsbekæmpelse

til virkelighed. Det har vi en international måling for, som er bredt anerkendt også blandt danske ngo'er – ngo'er, som i øvrigt måtte være uenige med visse dele af regeringens politik. Så hus forbi!

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Inden jeg kommer frem til mit spørgsmål, er jeg nødt til lige at komme med en kommentar til ordførerens svar til hr. Rune Lund, for det er fint, at vi har så effektiv en bistand. Det er vi alle sammen meget glade for. Men det undrer mig så bare, at det var ineffektiviteten i dansk bistand, der var årsagen til, at vi skulle skære ned, da regeringen tiltrådte. Det var jo netop det, vi hele tiden hørte: Det virker ikke alligevel, og så kan vi lige så godt skære ned. Men det var sådan set ikke det, jeg ville spørge om.

Der er behov for ekstra penge til udviklingsbistanden, det ved vi alle sammen. Så jeg ville spørge fru Pia Christmas-Møller, om hun vil være indstillet på at arbejde for alternative finansieringskilder, såsom skat på flybrændstof og andre ting.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nej, vi ser ikke svaret ligge i skattestigninger på flybrændstof eller andet. Det er ikke der, man skal løse problemerne. Vi er åbne for at finde nye finansieringskilder. Det er vi.

Men det afgørende er, at vi får løftet det internationale bistandsniveau. Her er det utrolig glædeligt at konstatere, at EU-landene netop har givet hinanden tilsagn om at ville løfte markant.

Sagen er, at Danmark en gang imellem i det mindste må erkende vores egen størrelse, vores egne muligheder for at påvirke resten af verden. Vi er 5 millioner indbyggere, og vi ligger helt i top, når det drejer sig om bistand. Hvad betyder det? Jo, det betyder, at vi giver over 0,8 pct. i bidrag af vores BNI. Omsat til menneskekroner betyder det, at hver familie, der består af en mor, en far og et par børn, faktisk bidrager med omkring 10.000 kr. om året. Det svarer til omkring 800 kr. om måneden.

Hvor mange børn med hiv og aids kan vi ikke hjælpe for de penge? Vi hørte et regnestykke før fra den socialdemokratiske ordfører. Hvordan ville det lige være, hvis vi kunne få Tyskland op på bare nogenlunde samme niveau? Tyskland ligger og roder rundt på en en tredjedel til en fjerdedel af det danske niveau. Tyskland har 78

millioner indbyggere. Prøv lige at tænke på dimensionerne på skalaen. Det kunne godt være, at det kunne sætte en lille smule perspektiv på diskussionen her i dag.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg synes ikke, at der kom ret meget svar på mit spørgsmål. Jeg fristes til at kalde svaret for en sang og dans fra de varme lande. Det, jeg spurgte om, var, om Det Konservative Folkeparti er indstillet på at finde alternative finansieringsmuligheder.

Kofi Annan siger: Vi er nødt til at finde alternative finansieringsmuligheder, hvis det her skal gå op i en højere enhed, og hvis vi skal få hjulpet så meget i Afrika, som vi jo gerne vil. Og de alternative finansieringsmuligheder, som jeg har hørt om indtil videre, er jo afgifter på flybrændstof, kulstof, de fossile brændsler og på våbensalg globalt. Det, jeg spørger om, er, om Det Konservative Folkeparti er parat til at bakke op om Kofi Annans forslag om alternative finansieringskilder.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi er meget varme tilhængere af Kofi Annans forsøg på at revitalisere FN. Vi er meget positive over for de forskellige elementer, hans reformforslag indeholder. Det skal der ikke være nogen som helst tvivl om. Men når vi kommer til spørgsmålet om alternative finansieringskilder, er det for os en idé, der har to sider.

Den ene side er den positive. Den kan fremme verdens muligheder for at øge den samlede bistand. Den negative side af den idé er, at det kan fjerne fokus fra behovet for, at man rent faktisk øger bistanden. Det er det sidste, der er det afgørende.

Så der er grænser for, hvor begejstrede vi er for at bruge for mange kræfter på at diskutere alternative finansieringskilder. Det er selve bidraget, der i virkeligheden er interessant, og som udviklingslandene har interesse i. Vi afviser ikke princippet, men vi kan ikke give hel tilslutning til, at de alternative finansieringskilder skal bestå af nye skatter og afgifter.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu lykkedes det jo ikke rigtig at få noget svar på hr. Rune Lunds spørgsmål om det ene, at man

skærer i bistanden, og det andet, at af det, der så er tilbage, hælder man mange, mange millioner ned i private selskabers lommer.

Lad mig prøve med et spørgsmål mere. Den konservative toppolitiker hr. Anders Stenild, der sidder i Nordjyllands Amtsråd for De Konservative, som sidder i Naturklagenævnet for De Konservative og er kandidat til Europa-Parlamentet, og som sidder her i Folketinget som suppleant for justitsministeren, har et projekt nede i Ghana med et samlet beløb fra Danida på 2,2 mio. kr. 1,3 mio. kr., altså langt hovedparten, er gået direkte ned i hr. Stenilds egen lomme. Når han aflønner de ansatte i Ghana, får de 1 dollar om dagen, når han aflønner sig selv, får han 3.000 kr. om dagen. Er det konservativ udviklingshjælp, der er fattigdomsorienteret?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu har vi jo tidligere fået at vide, at Enhedslisten fører valgkamp hele året. Det er jo fint nok. Det her eksempel har jo i den grad farve af valgkamp retorik. Jeg kan ikke bekræfte eksemplet, og jeg har heller ikke tiltro til, at det er præcist beskrevet, så derfor vil jeg faktisk overhovedet ikke gå ind i en politisk vurdering af det.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Men jeg går da ud fra, at udviklingsordføreren for Det Konservative Folkeparti følger med i dagspressen og har set det utal af eksempler, der er blevet oprullet i TV 2 og i fagbladet 3F om, hvordan millioner, der i princippet er bevilget af Folketinget til verdens fattigste bl.a. i Afrika, havner i lommen på Mærsk, som har milliarder i forvejen, havner i lommen på Group 4 og Falck, som har et kæmpemæssigt overskud i forvejen, og altså også havner i lommen på f.eks. denne Stenild oppe fra Nordjylland, som i forvejen er proprietær og ganske rig og ikke har behov for nogen som helst form for udviklingsbistand, tværtimod.

Det er derfor, jeg bare spørger: Er der nogen sammenhæng mellem de pæne ord, som ordføreren startede med og fik ros for af Socialdemokratiet, og så den realitet, Det Konservative Folkeparti står for ved at skære i ulandsbistanden i mange milliarder kroners klassen og ved at sørge for, at en stor del af ulandsbistanden i virkeligheden havner i rige danskeres lommer?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Punkt 1: Ingen skal være i tvivl om, at Det Konservative Folkeparti prioriterer en meget, meget effektiv anvendelse af vores udviklingsmidler. Det er altid under lup. Uanset om det er private, eller det er offentlige, eller det er andre, der får gavn af ineffektiv forvaltning af disse midler, så vil vi gå efter det.

Når det drejer sig om private virksomheders medvirken i forskellige udviklingsbistandsaktiviteter, så er det jo inden for rammen af det, der hedder PS-programmerne, nemlig Private Sector Programmerne, og der er der faktisk lagt op til, at man ved hjælp af bistandsmidler skal sikre, at virksomheder fra den industrialiserede verden skal interessere sig for at investere i disse udviklingslande, og det er der afsat midler til.

Kl. 16.45

Når man ser på, hvordan det fordeler sig inden for Danmarks grænser, så reflekterer det fuldstændig vores erhvervsstruktur. Der er faktisk ikke tale om, at særlig store virksomheder får en uforholdsmæssig stor andel af bistandsmidlerne på dette her område. Ca. 8 pct. af de afsatte midler inden for Private Sector Programmerne går til virksomheder, der har mere end 250 ansatte, det har man faktisk undersøgt netop i lyset af de diskussioner, der har været i medierne. Så, ja, vi er bestemt meget, meget fokuserede på, at udviklingsbistanden bliver formidlet effektivt.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg har det indtryk, at Det Konservative Folkeparti er et parti, som går ind for, at man skal gøre det, man er bedst til. Og derfor som opfølgning på nogle af ordførerens tidligere svar synes jeg sådan set, det er lidt ærgerligt, at vi i Danmark drosler ned, når vi nu har ord for, at vi faktisk er rigtig gode til at yde bistand. Egentlig kunne man sige, at det er meget hensigtsmæssigt, at Danmark øger sin bistand i stedet for at sætte den ned, når det faktisk er noget af det, som vi gør rigtig, rigtig godt i den globale arbejdsdeling.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg ved ikke, om fru Margrethe Vestager har gennemtænkt konsekvensen af budskabet i det indlæg, hun lige har leveret, for så kunne man jo

sige, at vi stort set skulle bruge hele nationalbudgettet på bistand, og hvad skulle der så blive tilbage til den danske befolkning?

Altså undskyld, vi er selvfølgelig primært sat i verden for at sikre vores befolkning, vores borgere en god tilværelse eller rammerne for en god tilværelse. Vi har en særlig forpligtelse over for vore egne borgere.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg forstår ikke helt, hvordan den konservative ordfører kunne komme ud i den vildfarelse. Det, vi diskuterer, er jo, at det herskende flertal har fået bildt danskerne ind, at vi er så fattige, at vi ikke kan nøjes med 99 pct. til os selv, men bliver nødt til at have 99,2 pct. til os selv, for at vi kan leve godt og grundigt.

Så det er sådan mere et spørgsmål, om de argumenter, der har været for at skære i bistanden, ikke synes lidt malplacerede, når vi faktisk er rigtig gode til at yde bistand, og vi faktisk både på niveau og på måden, vi yder bistand, kunne være et forbillede for det internationale samfund.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu er det jo sådan, at vi nok ikke på alle strækninger i alle årene har været et forbillede for det internationale samfund, når det drejer sig om effektivitet og kvalitet i udviklingsbistanden. Det er vi, og det er vi nu. Det er målt af den alliance, der hedder 2015, som er en sammenslutning af udviklingsorganisationer fra seks EU-lande. Det er den kreds, der har analyseret de forskellige lande, og det er altså i den analyse, vi kommer ud som en flot etter på en lang række strækninger.

Det er vi godt tilfredse med, men det indebærer jo ikke, at vi ikke har et særligt ansvar for vores egne borgere. Der er mennesker, som er alvorligt syge, som bliver henvist til en venteliste i Danmark. Der har vi da en særlig forpligtelse til at sørge for, at de bliver behandlet, lige så vel som vi også har et ansvar for at bidrage med vores del til de store globale problemer. Men vi har først og fremmest et ansvar for vores egne borgere, og det synes jeg man skal sige ligeud.

Formanden:

Tak til fru Pia Christmas-Møller. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Danmark har gennem tiderne i mange år, er det en radikal opfattelse, i vid udstrækning haft mulighed for at sætte dagsorden i FN og i en række af FN's særorganisationer, bl.a. på grund af vores klare donorprofil og den store og stabile ulandsbistand og en klar politik på området.

Det kræver noget at nå målene for 2015. Det kræver i særdeleshed meget af de ulande, hvor markante ændringer skal foregå. Og som mange ordførere har sagt allerede, er det jo selvfølgelig afgørende, at det enkelte land tager ansvar for sin udvikling.

Men det kræver også noget af os. Og det er markant, at syv af de otte mål handler om det, der skal foregå i udviklingslandene. Det er først, når vi når det ottende mål, at der bliver talt om, at vi skal gøre noget.

Derfor er det væsentligt, at debatten også her i dag om, hvad vi vil yde til FN, har den økonomiske dimension med sig. For det kræver både ulandsbistand, og det kræver viljen til at gøre en indsats både som donor og sammen med de lande, hvor der er et akut behov for udvikling.

Kl. 16.50

Det koster penge at investere i, at 2015-målene opfyldes, og det gælder naturligvis ikke kun i Danmark. Det er indlysende, at det er en klar forudsætning for at nå målet, at andre lande ikke kun kommer op på de niveauer, som de efterstræber, men også gør sig FN's ambition efterrettelig.

Men det gælder også i Danmark, og det er stadig en skam, at Danmark ikke er det foregangsland, som vi var. Det er lykkedes det herskende flertal at fastslå det som et faktum, at vi er for fattige til at nøjes med 99 pct. af det, vi tjener, at ventelisterne på hospitalerne, som vi netop har hørt den konservative ordfører sige, kræver, at vi ikke længere nøjes med de 99 pct., næ, vi skal have hele 99,2 pct., for at vi kan få det hele til at løbe rundt.

I Det Radikale Venstre synes vi, at det som mindstemål må være sådan, at vi igen bygger op efter princippet: 1 pct. til de fattige, 99 pct. til os.

Vi vil gerne kvittere for den indsats, som regeringen har gjort i EU, for vi oplever, at det har været en dansk prioritet at sørge for, at EU-landene kom op på FN-niveaue, og vi synes, det er vigtigt, at man har gjort den indsats. Vi håber, at regeringen vil bruge det momentum, der helt åbenlyst er kommet i forbindelse med den her dagsorden, til også at sætte fokus på det indholdsmæssige, sådan at vi får mere EU-fællesbi-

stand, og at vi får et stærkere EU-lederskab i forhold til de enkelte lande.

Det er også vores oplevelse, at Danmark ville kunne gøre en forskel med hensyn til at bistå nogle af de nye donorlande i at få en effektiv og kvalitetsorienteret udviklingsbistand, fordi det jo for en række af dem er en ny opgave, som de skal i gang med, og som de har forpligtet sig til, og for at kunne legitimere det over for deres egne befolkninger er det selvfølgelig vigtigt, at bistanden er ordentlig og effektiv og rettet mod dens formål. Der kan Danmark påtage sig et lederskab.

Det lederskab kræver jo også, at man holder fast i sin egen beslutningskraft, og derfor håber vi også snart, at regeringen forlader den besynderlige formulering i regeringsgrundlaget, at »bidraget til multilaterale udviklingsorganisationer bør forholdsmæssigt bringes på niveau med ligesindede landes«.

Det kan umuligt være et mål i sig selv at komme på niveau med ligesindede landes. At det muligvis er en anledning eller en undskyldning for at frigøre midler, så man i højere grad har noget at gøre godt med i forskellige sammenhænge, er så en anden sag, men det fjerner i hvert fald fokus endnu mere fra det kvalitative i bistanden. Det kan ikke være i Danmarks interesse at deponere sine beslutninger om, hvor lidt eller hvor meget en multilateral udviklingsorganisation skal have, i andre lande, ikke engang hvis de er ligesindede.

Når man baserer sig på god regeringsfølelse og respekt for demokrati, er det også afgørende at vise det gennem budgetstøtte der, hvor det kan lade sig gøre, sådan at det er landenes egne nationale prioriteter, der bliver de afgørende. Det er i vid udstrækning med til at forhindre klientroller og andre uting og med til at understøtte, at det faktisk er landenes egne prioriteter, der er det afgørende.

Det vender så tilbage til os i form af i højere grad at koordinere donorbistand, men også at harmonisere donorbistand, således at bistandsbureaukratiet mindskes, og der kan ske en enklere afrapportering.

Flere ordførere har været inde på privat erhvervsudvikling og handel, og det er jo ganske rigtigt. Men det er der mange der har fokus på, og Danmark bør fortsætte og styrke indsatsen for kvinders rettigheder, ikke kun dem, som alle er enige om, men især de seksuelle og reproduktive rettigheder.

Det er ikke kun, fordi det er hensigtsmæssigt, sådan som udviklingsministeren nævnte, det er ikke kun, fordi der er gode, rationelle grunde til det, det er, fordi det i vid udstrækning er et spørgsmål om liv og frihed at have seksuelle og reproduktive rettigheder. Det er stadig væk et spørgsmål om liv og død for 529.000 kvinder på globalt plan på årsbasis, og derfor er det afgørende, at det er en dansk prioritet.

Det kan jo være et af de punkter, det kan være her, at regeringens venskab med den amerikanske administration faktisk kan bruges til noget, fordi man siger det til dem, der er en del af den uhellige koalition, som i en hellig indpakning tordner mod kvinders seksuelle og reproduktive rettigheder og bruger alle midler til at forhindre, at det faktisk bliver til noget.

I det lys synes jeg også, man kan se kampen mod hiv og aids. Det er i vid udstrækning via kvinders rettigheder, at man kan nå til en effektiv og kontant forebyggelse og dermed jo også sagt, at kampen mod hiv og aids ikke kun er et spørgsmål om sundhed, tværtimod. Det er også et spørgsmål om arbejdsmarkedet, om uddannelse, om kultur og udvikling som sådan.

Kl. 16.55

Sidst, men ikke mindst, er det afgørende at holde fast i mål 8, som netop forpligter os og ikke kun dem. For de fleste af målene kræver som sagt noget, ja, meget af udviklingslandet, men partnerskab stiller krav til os om en prioriteret handelsliberalisering og ikke kun en bevindstløs en; at liberalisering og udvikling konsekvent tænkes sammen; at vores donorbistand koordineres, men også harmoniseres, og at vi er villige til at underordne nogle af vores nationale krav der, hvor det faktisk er mere indlysende at lade det fælles overdominere. Dermed skal vi også skelne mellem bistand til udvikling og investere i kollektive og globale goder gennem en global ramme, så den bistand, vi giver, ikke udhules gennem det, vi også gerne vil have, nemlig kollektive og globale goder, men at vi i stedet for bygger op og har det klare og entydige mål, at der skal være 1 pct. til de fattige og 99 pct. til os.

Formanden:

Tak til fru Margrethe Vestager. Så er det hr. Steen Gade som ordfører.

Steen Gade (SF):

Mange danskere holder af at synge Nordahl Griegs »Krigsat af fjender« og også den strofe, der lyder: »Findes her nød og sult, skyldes det

svig«. Den er skrevet i 1930'erne. Det var sådan et idealistisk ønske om, hvordan verden skulle være, men at realisere det i praksis ville nok have været forholdsvis svært i 1930'erne. I dag er det interessant, for der står vi i næsten den modsatte situation. Vi kan faktisk fjerne sult og nød her i verden. Realiteten er, at mulighederne helt oplagt er til stede, men det, der mangler, er i betydelig grad den moralsk politiske vilje.

Vi er faktisk i den situation, at vi skal kæmpe forholdsvis hårdt for at nå de mål, der blev sat af FN frem til 2015, og dem, vi debatterer i dag. Men jeg synes godt, at man kan se lidt kritisk på de mål. Mange har rost dem. Jeg synes også, det er flot, hvis vi når dem, men jeg vil alligevel putte den malurt i bægeret, at når man læser det højt i en forsamling, at vi i 2015 skal halvere andelen af mennesker, der lever for mindre end 1 dollar om dagen, og halvere andelen af dem, som lever i hungersnød, inden 2015, er der grænser for, hvor flot man synes det er, når verden nu er så rig, som den er, og når vi ved, at det her kunne løses alt sammen, sådan at der inden 2015 ikke stod halvdelen, men hele befolkningen.

Dermed kan man jo ikke lade være med at kigge på de fundamentalt forkerte pengestrømme, der løber i verden på det her punkt: 1.000 mia. dollar på militær, 300 mia. dollar til at støtte vores egne landmænd i EU og i USA og Japan og kun 50 mia. dollar til udviklingshjælp til de fattigste.

Så snakker vi om, at vi skal have 25 mia. dollar ekstra i de kommende år. Det er sådan set peanuts i det store regnestykke. Det er ret vigtigt, også sagt til hr. Søren Espersen, som lagde vægt på, at man ikke skulle bruge penge på militæret – ja, det skal vi vel heller ikke i den rige verden, der er jo nok at tage af. I øvrigt er jeg enig i, at de heller ikke skal det i ulandene. Der er altså en uretfærdighed og en dårligdom, som man kunne gøre meget mere ved.

På den anden side har vi haft 10 år, hvor der er sket enorme fremskridt – det er jo fantastisk – som man ikke troede kunne komme, desværre bare ikke på bistandsområdet. Og der rammer vi ned i det, som vel er hovedbudskabet i dag, at Afrika er den region i verden, der har brug for hjælp, og at Afrika er den region, der har brug for bistand foruden at få mere gang i økonomi, i vækst, i handel og i erhvervsudvikling, for de har brug for, at vi åbner vores markeder.

Penge gør det ikke alene. Vi har brug for at få demokrati på dagsordenen. Der er jeg helt enig i

det, der også blev sagt af udenrigsministeren. Det er en vigtig del. Jeg vil spørge udenrigsministeren, om det ikke også i den forbindelse vil blive endnu vigtigere i fremtiden at satse på støtte til civilsamfund og den indsats, der gøres fra ngo-verdenen og andre i forhold til at opbygge de civilsamfund, som kan være med til at fjerne de despoter, der desværre ved hjælp af korrupsion og anden form for ødelæggelse af deres samfund hindrer en økonomisk udvikling.

Kl. 17.00

Jeg mener, at det er afgørende vigtigt at satse på en særlig indsats for kvinder og ligestilling og for reproduktiv sundhed. Det er lidt grotesk, som også udviklingsministeren med rette påpegede, at vi har en alliance i verden af Vatikanet, af fundamentalistiske islamiske lande og af stærke kræfter i USA's regering. USA's regering er oven i købet gået så vidt, at man begynder at true med at tage bistanden fra lande, hvis de fokuserer for meget på reproduktiv sundhed.

Det er jo grotesk, og jeg vil anbefale udviklingsministeren at sige til statsministeren, at det, når han nu skal møde Bush om nogle uger, dog er et tema, der med rette kunne siges op til FN's topmøde i september. Det er vigtigt, at verdens mest afgørende land ryger ud af den uheldige alliance, for den fører faktisk til, at folk bliver holdt i fattigdom, i sult og i nød på en måde, som jeg ved at vi er enige om ikke skulle være på banen.

Det sidste, jeg vil sige, er, at en bæredygtig udvikling og satsning på miljø er en afgørende del af, at det her kan lykkes. For skal vi have gang i økonomien, væksten osv., og skal vi gå fra 6 mia. til 9 mia. indbyggere her på jorden på 45 år, kan vi ikke fortsætte på den måde, vi kører i dag. Vi er nødt til at få miljø integreret i den økonomisk-dynamiske proces, som verden har brug for.

Formanden:

Så er det hr. Rune Lund som ordfører.

Rune Lund (EL):

2015-målene – hvem kan ikke skrive under på de otte målsætninger? De er meget fornuftige og handler bl.a. om halvering af fattigdommen, sikre kvinder ligestilling, nedbringe dødeligheden blandt gravide og fødende kvinder med tre fjerdedele, sikre alle børn skolegang osv. osv. Det er målsætninger, som Enhedslisten selvfølgelig til fulde kan støtte.

Vi ville gerne have skærpet nogle af de målsætninger, men hvis bare regeringen og de andre rige lande lever op til disse målsætninger, vil jeg sige, at så er vi nået et godt stykke hen ad vejen, i hvert fald et stykke hen ad vejen i en verden, som er præget af uretfærdighed og global ulighed.

For hvad er virkeligheden i denne ulige verden? Virkeligheden er, at de rige landes bistand er faldende. I 1992 udgjorde de rige landes bistand 0,35 pct. af det samlede bruttonationalprodukt, i dag udgør den kun 0,25 pct. I spidsen for denne udvikling ligger den danske regering i dag, det må vi sige.

Under valgkampen fremlagde vi i Enhedslisten supplerende tal for udviklingen i dansk ulandsbistand, og vi har sammentalt, hvad regeringen har afsat, siden den trådte til, og hvad den har planlagt at bruge de næste 4 år. Det har vi sammenlignet med, hvad den forrige regering havde af planer. Det samlede resultat bliver 47 mia. kr. Det er, hvad denne regering vil snyde ulandene for frem til 2009.

Og ikke nok med det, en stor del af pengene fra det såkaldte privatsektorprogram går oven i købet til at forgyldte danske virksomheder med, herunder også De Konservatives egne medlemmer, hvilket er fremgået af debatten og de korte bemærkninger, der er kommet her i dag.

Et af de eksempler, vi nævnte, var netop, at fagforbundet 3F dokumenterer, at justitsministerens barselvikar her i Folketinget har bevilliget sig selv 1,5 mio. kr. som konsulent på et Danida-projekt på i alt lidt over 2,1 mio. kr. Det er et projekt, hvor de stakkels landarbejdere samtidig tjener 1 dollar om dagen. Man kan spørge sig selv, hvor meget fattigdomsorientering der er i det. Det er ganske enkelt noget, vi som land ikke kan være bekendt. Det er intet mindre end skamløst.

Mens antallet af afrikanere, der er fattige og sulter, stiger, skærer regeringen ned i ulandsbistanden. Det er ikke kun Enhedslisten, der siger dette. Lad mig henvise til den temmelig deprimerende kronik fra den 6. december 2004, hvor lederne af de fire største ngo'er herhjemme, Folkekirkens Nødhjælp, Mellempolitisk Samvirke, Ibis og Red Barnet konkluderer følgende: I FN-regi har man opstillet 2015-målene. Umiddelbart virker det, som om man særligt i arbejdet med at skaffe de sultne mad halter bagefter og endda har trukket i nødbremsen.

Værsgo, en rimelig klar og kontant hilsen til den danske regering og Dansk Folkeparti, der står bag de nedskæringer.

Kl. 17.05

Vi har også en anden rapport, som professor Jeffrey Sachs og andre internationale eksperter har afleveret til FN's generalsekretær, og som bl.a. vil indgå i udspillet til FN-topmødet i september. Den slår fast, at der også er brug for massiv forøgelse af udviklingsbistanden for at nå 2015-målene.

Danmark skal tilbage på et bedre spor. Vi skal vise vejen. Vi skal ikke skære ned i en tid, hvor der er brug for at hæve bistandshjælpen. Privatsektorprogrammet skal også nedlægges, og i stedet skal pengene bruges til noget meget mere fornuftigt. Der skal f.eks., hvilket Enhedslisten har foreslået, penge til en vandfond, der skal støtte ulandene i at opbygge et sundt og velfungerende system for offentlig vandforsyning.

Der skal også gøres en særlig indsats for kvinders seksuelle og reproduktive rettigheder, i og med at det er en ekstremt central faktor og en vigtig indikator for fremskridt ikke mindst inden for de fire af målene, nemlig kvinders ligestilling, børnedødelighed, mødredødelighed og bekæmpelse af hiv/aids. Pengene kunne vi finde mange steder fra, bl.a. ved at beskatte finansielle transaktioner.

Der er i det hele taget masser af penge, hvis bare vi vil. Det handler om politisk vilje. Vil vi hjælpe verdens fattigste, eller vil vi hellere skære ned på ulandsbistanden for at give skattelettelser til de rigeste herhjemme? Valget er meget simpelt. Det er det, det handler om. Vi har en regering i øjeblikket, som gerne vil give skattelettelser til de rigeste, mens der i tusindvis af mennesker af sult og nød. Det vil vi ikke i Enhedslisten, og derfor har vi også fremsat vores eget beslutningsforslag i dag, som vi synes er mere skarpt og præcist end det, som alle andre partier her i Folketinget står bag. Vi siger, at vi i FN skal melde, at vi nu sætter bistanden drastisk op, og at man f.eks. kan finde andre finansieringskilder som afgifter på flybrændstof.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg kan se, at det af Enhedslistens forslag til vedtagelse fremgår, at ulandsbistanden skal hæves til 1,5 pct., og ærlig talt synes jeg, at det er hjerteløst. Det vil sige, at hver gang hr. Rune Lund tjener 100 kr. i sin fede folketingsgage, så giver han håndrører på 1,50 kr. til verdens fattigste. I gamle dage med den katolske kirke var der gang i den, for de gav tiende, altså 10 pct. Jeg synes egentlig, det er forfærdeligt at tænke på den hjerteløshed,

der gennemsyrrer Enhedslisten, når de kan komme med sådan et forslag. Altså 1,50 kr. ud af de 100 kr., som hr. Rune Lund skovler ind. Hvordan kan han være det bekendt?

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Hr. Søren Espersen har fuldstændig ret i, at 1,50 kr. ikke er særlig meget, men det er trods alt en fordobling af det, vi har i dag. Det, som er vores holdning, er, at de 1,5 pct. af BNI skal være første skridt på vejen i forhold til i det hele taget at give mere ulandsbistand. Så det er lidt, men det er i det mindste næsten dobbelt så meget som det, Dansk Folkeparti står bag i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Så vi skal altså endnu højere op, kan jeg forstå, også højere end de 1,5 pct. af BNP. Det er det, jeg udleder af svaret. Hvis man nu forestillede sig, at vi hævede ulandsbistanden herhjemme til 10 pct. af bruttonationalproduktet, vil hr. Rune Lund så indrømme, at der stadig væk vil være bemærkelsesværdig nød og sult i den her verden, eller er det så afskaffet? Eller hvis vi gav eksempelvis 100 pct. af Danmarks bruttonationalprodukt, dvs. gav alt det vi ejede, ville der så stadig væk ikke ud af vores finanslov på 500 mia. kr. være enorm nød i den her verden? Vil hr. Rune Lund anerkende det?

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det vil jeg faktisk gerne anerkende, for Danmark kan ikke klare alle problemer alene. Men sagen er bare den, at vi har en forpligtelse til at gå foran. Når der er andre lande, der halter bagefter, er der nogle, der skal gå foran og vise vejen. I en sådan situation skal vi ikke begynde at skære ned, sådan som Dansk Folkeparti f.eks. har været med til, men sætte ulandsbistanden op. Vi vil til hver en tid være klar til at sætte ulandsbistanden op. Vi har foreslået som et første skridt at sætte den op til 1,5 pct. af BNI. Det er vi klar til, og det er vi meget stolte af.

Kl. 17.10

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg vil gerne starte med at takke for debatten her, jeg synes, den har været god. Frem for alt vil jeg gerne takke et bredt flertal i Folketinget, nemlig det flertal, som bakker op om den vedta-

gelse, som nu vil danne grundlaget for det, som regeringen vil fremføre, når vi når frem til FN's topmøde til september.

Jeg synes, at det har været en rigtig god debat, og det er jo sådan set ikke overraskende, at Enhedslisten her fralægger sig et ansvar, så det kan jeg fint leve med.

Det er fuldstændig rigtigt, som Dansk Folkepartis ordfører, hr. Søren Espersen, var inde på, at vedtagelsen i sig selv jo ikke betyder, at dansk udviklingsbistand skal øges, det er ikke det, der ligger i teksten. Det, der ligger i teksten, er, at den danske regering, når vi når frem til topmødet, vil arbejde for, at den samlede udviklingsbistand øges, det vil sige, at de lande, som endnu ikke er nået op på de 0,7 pct., presses til også at komme op på de 0,7 pct.

Når vi nu er ved det her med rammen, og hvor meget vi yder i udviklingsbistand, synes jeg egentlig, jeg vil tillade mig at sige, at det har været rimelig beskæmmende at sidde her og lytte til debatten, som jeg jo altså i øvrigt synes har været god, bortset fra hele fokuseringen på rammen: Hvor meget skal vi yde i dansk udviklingsbistand, og hvor meget skal vi ikke yde? Jeg synes, det er beskæmmende, at vi på den måde aldrig kommer ud over en rammediskussion, vi kommer aldrig til en diskussion om, hvordan vi sikrer, at vores udviklingsbistand er så god som overhovedet muligt.

Men måske skyldes det i virkeligheden, at der ikke er uenighed om den måde, hvorpå vi skal tilrettelægge vores udviklingsbistand, og så skal man selvfølgelig finde et hår i suppen. Det hår i suppen, som man har fundet, er den rammediskussion, som nu i virkeligheden har pågået i flere år. Jeg synes, det er uopfindsomt, hvis jeg skal være helt ærlig.

Vi kan såmænd godt tage en lang diskussion om, hvad der skete, da der kom et regeringsskift i 2001, men jeg vil blot gøre det ganske kort her og understrege, at det jo var udtryk for en bevidst prioritering fra den nuværende regerings side, at vi valgte at skære i udviklingsbistanden, at vi valgte at prioritere andre områder, som vi fandt der var behov for at få ryddet op i, hvis jeg må tillade mig at sige det. Fru Pia Christams-Møller nævnte hele saltvandsindsprøjtningen til sundhedssektoren, som vi valgte at give, et tema, som vi var gået til valg på i 2001, og det har vi så selvfølgelig også gennemført.

Men når alt det her så er sagt, vil jeg endnu en gang gerne takke for debatten. Jeg synes, der har været mange gode temaer rejst undervejs i de-

batten, og jeg kan i mit inderste indre håbe på, at det, at vi nu har haft en god, lang folketingsdebat her om FN-topmødet, kan bidrage til, at mere end de 9 pct. af danskerne, der i dag har kendskab til 2015-målene, vil få det.

Jeg synes, det er noget af en udfordring, vi har, set i lyset af at vi ved, at 27 pct. af svenskerne har kendskab til 2015-målene. Jeg kunne da godt tænke mig, at vi ligesom forpligtede hinanden på at udbrede over for danskerne, hvad topmødet egentlig drejer sig om, og dermed også, hvad 2015-målene handler om.

Hvis jeg lige skal sige et par ord om nogle af de temaer, som har været rejst undervejs i debatten – jeg var selv inde på de fleste af dem i min besvarelse af forespørgslen – vil jeg tilføje et par ord omkring diskussionen om gældsslettelse. Der vil jeg bare understrege, at vi fra regeringens side jo gerne vil være med til at give op til 100 pct. gældsslettelse til de fattigste lande. Vi mener, det skal ske på baggrund af en konkret vurdering, sådan at vi er sikre på – det er noget af det, som også har været drøftet mellem ordførerne – at der også stilles krav til de lande, som så får gældsslettelse.

Så har den private sektor også været nævnt undervejs, og der vil jeg gerne benytte lejligheden til at understrege, at vi fra regeringens side mener, at der er behov for et øget fokus på den private sektor i udviklingslandene alene ud fra den betragtning, at den private sektor kan være med til at bidrage til en vækst i udviklingslandene, kan være med til at bidrage til, at der oprettes arbejdspladser, og dermed også være med til at forbedre livsvilkårene for folk i udviklingslandene.

Kl. 17.15

Et tredje tema, som jeg lige vil nævne her, før jeg slutter, er alternative finansieringskilder.

Der er jo flere forslag til debat i øjeblikket. Der er det britiske forslag om en finansieringsfacilitet, som består af sådan en slags låneordning til udviklingsbistand. Jeg vil gerne sige, at vi fra den danske regerings side ikke har tænkt os at bidrage til en sådan lånefinansieret udviklingsbistand, men vi vil selvfølgelig ikke forhindre andre lande i at gøre det, det er indlysende.

Der er også andre forslag, som diskuteres, bl.a. afgift på flybilletter; igen et forslag, som vi ikke har tænkt os at indføre i Danmark, men omvendt vil vi selvfølgelig ikke blokere for, at andre lande kan indføre en sådan afgift.

Jeg tror, det var hr. Steen Gade, som nævnte forslaget om IMF's guldreserve.

Dertil vil jeg bare sige, at jeg anser lige præcis det forslag som et forslag, der har en meget, meget vanskelig gang på jorden, alene af den grund, af USA er imod, og at det står i IMF's vedtægter, at det skal godkendes af den amerikanske Kongres. Så jeg tror ikke på, at det er nogen farbar vej at satse på, og det er heller ikke et forslag, som vi fra regeringens side på nogen måde har tænkt os at fremme.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Først vil jeg kvittere for den brede vedtagelse og også det forhold, at regeringen er parat til at arbejde for 100 pct. gældseftergivelse til de fattigste udviklingslande. Jeg håber, at regeringen vil bringe ideen om, at man måske kan lave et moratorium, videre, og der vil jeg gerne spørge ministeren, om det er en idé, som ministeren vil undersøge om der er opbakning til, sådan at de penge, man sparer på afdrag og renter, kan bruges på at nå 2015-målene. Det er det ene spørgsmål.

Det andet drejer sig om bistandens kvalitet. Vi er fuldstændig enige med regeringen i, at det gælder om at have den mest effektive bistand, og De Konservatives ordfører nævnte en rapport, der er kommet, om effektiviteten af den danske bistand i forhold til 2015-målene. Det interessante er jo, at det, som man refererer til, er, at den forrige regerings, altså den socialdemokratiske ledede regerings, strategi »Partnerskab 2000« passer som fod i hose i forhold til 2015-målene. Så det her med, at kvaliteten af bistanden er blevet bedre under denne her regering, savner jeg noget argumentation for.

Vi skal jo hele tiden forbedre bistanden. Man kan jo sige, at bistanden altid har været på et højt niveau, og der skal jeg bare spørge ministeren, om ikke det er vigtigt, at når vi har et højt niveau af kvalitet i bistanden, må vi altså ikke begynde at skære ned også på omfanget af bistanden, for så svigter vi altså, når vi nu er så effektive, som vi er.

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jamen så er vi tilbage igen. Det eneste, hr. Jeppe Kofod åbenbart kan og vil diskutere, er rammen.

Jeg mener ikke, at der overhovedet er nogen nødvendig sammenhæng mellem ramme og kvalitet. Det er for mig at se to vidt forskellige ting. At sige, at fordi vi skal have en høj kvalitet,

skal vi også have en høj ramme, giver jo ikke nogen mening. Så det er jeg ganske enkelt ikke enig i.

Vi er enige om, at vi skal have en høj kvalitet i vores udviklingsbistand, og vi kan jo med glæde konstatere, at det også er den situation, vi heldigvis er i. Uanset at nogle jo sådan set dagligt vælger at kritisere dansk udviklingsbistand, kan vi med glæde konstatere, at i stort set samtlige internationale sammenlignelige undersøgelser, der laves, scorer vi topkarakter. Det er, uanset om det er OECD, eller hvad det nu er for organisationer, som vurderer vores måde at tilrettelægge udviklingsbistand på.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Nu fik jeg så ikke svar på spørgsmålet om gældsslettelse, og det håber jeg at ministeren vil vende tilbage til, for det er jo sådan set et meget, meget vigtigt punkt, også set i lyset af at det britiske formandskab for G8 rent faktisk er inde på nogle af de samme tanker.

Med hensyn til bistandsniveauet vil jeg sige, at jeg er fuldstændig enig i, at det gælder om at have en effektiv bistand, og at der ikke er nogen sammenhæng mellem niveauet for bistanden, om den er 1 pct. eller 0,8 pct., og så effektiviteten.

Men det argument, som borgerlige politikere har brugt gang på gang for at skære ned på bistanden, er, at den ikke var effektiv nok, så derfor kunne vi sagtens skære ned, uden at det fik nogen som helst konsekvenser – for at citere udenrigsministeren, der på et tidspunkt sagde, at nedskæringerne i bistanden ikke ville gå ud over de fattigste i Afrika. Det har vi altså fået bevist rent faktisk er sket, vi har set, at der er færre penge til Afrika, end der var tidligere, og det har selvfølgelig nogle konsekvenser.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Det er fuldstændig korrekt, som hr. Jeppe Kofod har været inde på flere gange undervejs i debatten her, at spørgsmålet omkring gældsslettelse er et spørgsmål, som optager briterne meget. Det er også korrekt, at det vil blive et tema på G8-topmødet i Skotland her om et par måneder. Og jeg mener egentlig, vi skal afvente, hvad man når frem til på G8-topmødet, før vi lægger

os fuldstændig fast på, lige præcis hvordan vi griber det her spørgsmål an.

Men når det så er sagt, vil jeg gentage mit tilsagn om, at vi er parat til at give op til 100 pct. gældslettelse til de allerfattigste lande. Og jeg synes så, at det må ske på baggrund af en konkret vurdering, for det er vigtigt – og det har jeg også lyttet mig til at et bredt flertal her i Folketinget er enig i – at det ikke er noget, der bare sådan gøres ud i den blå luft, men det skal ske i en dialog med de pågældende lande, sådan at vi er sikre på, at de midler, der så frigives, frigives til lige præcis målrettede politikker, der medvirker til, at landene kan leve op til 2015-målene.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Ministeren sagde, at Enhedslisten i dag havde været uansvarlige. Og så vil jeg da gerne høre noget mere om, hvorfor ministeren synes, det forholder sig sådan.

Er det f.eks., fordi vi har foreslået, at ulandsbistanden skal sættes op til 1,5 pct. af BNI? Er det det, der er uansvarligt? Eller er det uansvarligt, at vi har kritiseret, at privatsektorprogrammet mere er skjult erhvervsstøtte, end det er fattigdomsorientering, f.eks. ved at der bliver 3 millioner skattekrone til et femstjernet krydstogtskib på Nilen, hvor Stjernegaard Rejser er medejer?

Er det den slags ting, som gør, at ministeren synes, at Enhedslisten i dag har været uansvarlige?

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg respekterer fuldt ud Enhedslistens beslutning om ikke at tage et medansvar for det grundlag, som regeringen skal arbejde på i forbindelse med topmødet til september. Og det var i den sammenhæng, jeg brugte ordet uansvarlig, altså at man har valgt ikke at være medansvarlig for det politiske grundlag, som regeringen tager til topmødet på baggrund af.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Men til gengæld har vi taget ansvar for at fremsætte et forslag til vedtagelse i dag, som vil gøre noget mere ved verdens fattigdomsproblemer end det, som regeringen f.eks. har tænkt sig at gøre.

Vi har f.eks. foreslået at sætte ulandsbistanden op. Det er et gammelt Enhedslisteforslag. Det er noget, som vil hjælpe nogle af alle de fattige mennesker, der er rundtomkring i verden. Det er noget, som vil gøre, at man kan bruge flere penge på hiv/aids. Er det ikke mere vigtigt, og er det ikke mere ansvarligt end den form for ansvarlighed, som ministeren står og fremlægger fra talerstolen?

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg synes sådan set, at Enhedslistens forslag blev sat i relief i forhold til, hvad det egentlig er, det drejer sig om, i den ordveksling, som hr. Rune Lund havde med Dansk Folkepartis ordfører, hr. Søren Espersen, da hr. Søren Espersen spurgte, om ikke hr. Rune Lund var enig i, at såfremt Danmark besluttede sig for at give hele sit bruttonationalprodukt, ville der fortsat være fattigdom i verden.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil sige, at ministeren jo må forstå, at vi faktisk er enige om alt det, der står i denne her vedtagelse. Jeg synes, det er en god vedtagelse, og jeg synes, der er mange gode ting i den. Jeg er glad for, at et så stort flertal kan stå bag en forhandlingslinje op til forhandlingerne i september.

Men når ministeren siger, at det, vi så er uenige om, er hår i suppen, provokerer ministeren os, i hvert fald nok til, at jeg tager ordet igen.

Sagen er jo, at rammer lige præcis er det, ministeren skal over og diskutere i september. Ministeren kan jo ikke undgå at diskutere rammer for, hvor meget vi skal give i bistand. Det handler jo om at få resten af verden til at forpligte sig på 0,7 pct. Så kan ministeren da ikke fortænke os i at have fokus på i den her debat, at vi rent faktisk er i den situation, at Danmark har skåret ned, og dermed har vi da mistet noget troværdighed i den internationale forhandling, vi skal gå ind i.

Alligevel vil jeg da gerne stå sammen med regeringen om nogle fornuftige mål og også om at fastholde resten af verden på 0,7, men ministeren kommer da ikke uden om, at Danmark har mistet troværdighed på det her punkt på grund af den førte politik.

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg synes også, at det er en god vedtagelse, og jeg er, som jeg tidligere har udtrykt det, utrolig glad for, at et så bredt flertal i Folketinget her har valgt at bakke op om vedtagelsen.

Men jeg er ikke enig med hr. Steen Gade i, at Danmark har mistet troværdighed. Jeg er ikke enig i, at det, at regeringen har valgt at foretage en række omprioriteringer på det samlede statsbudget, medfører, at vi har mistet troværdighed i international sammenhæng. Det er jeg heller ikke, når det drejer sig om en diskussion om, at andre lande skal øge deres bistand, slet ikke. Vi ligger nemlig fortsat over 0,7 pct., så vi kan med fuld troværdighed i stemmen sagtens fremføre de argumenter, som også er blevet fremført her i dag, nemlig vigtigheden af, at de andre lande kommer med op på 0,7 pct.

Der er jeg, som det også har været nævnt af andre, utrolig glad for, at det på EU-minister-rådsmødet lykkedes at nå frem til en enighed i EU-kredsen, som fører til, at vi, når vi når frem til 2015, rent faktisk kommer op på 0,7 pct. blandt de store medlemslande i EU.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg værdsætter bestemt også den danske regerings indsats for at få den beslutning i EU. Jeg tror, at den er helt afgørende for, at EU for alvor kan tage førertrøjen på til septembertopmødet.

Jeg vil så håbe, at ministeren med den her dagsorden bag sig også vil gå mere offensivt ind i gældsslettelsesproblemerne, end regeringen har gjort indtil nu. Det har jo været ganske nølende. Jeg er utrolig glad for, at vi har fået de for-mulinger ind i teksten, men det har været nølende, og ministerens svar er stadig nølende på det her punkt.

Jeg håber, at vi i de næste uger kan få en indsats fra dansk side, som gør, at vi ikke kun står på sidelinjen og venter på, hvad andre lande finder på på det her punkt.

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg har bestemt ikke nogen ambitioner om at stå på sidelinjen. Nu talte vi før om troværdighed, og jeg mener sådan set, at vi med høj grad af troværdighed og stor vægt i stemmen kan fremføre vores synspunkter.

Med hensyn til gældsslettelse har jeg været inde på det her, men rent praktisk ved vi jo, at gældsslettelse vil være et tema på G8-topmødet. Derfor synes jeg det ville være fornuftigt at afvente meldingen fra G8-topmødet, før vi lægger os hundrede procent fast, hvis der skal ske andet end det, som jeg har fremført her. Jeg synes trods alt, at vi bør være realistiske og afvente G8-topmødets konklusioner på det her område.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu har ministeren afvist, at man skal tale om rammer. Det kan jeg godt forstå. En udviklingsminister, der har måttet se en beskæring af rammen på 47 mia. kr., har selvfølgelig ikke lyst til at tale om det. Fred være med det.

Ministeren vil hellere tale om kvalitet i bistanden. Er det så god kvalitet i bistanden, at Mærsk, når de beslutter sig for at etablere en container-terminal i Ægypten, som de gør det alle mulige andre steder i verden, fordi det vil de gerne og det er deres strategi, samtidig kan gå hen i udviklingsministerens kasse og hente millionbeløb, som er afsat til verdens fattigste, men som nu er havnet hos Mærsk's aktionærer? Er det god kvalitet?

Er det god kvalitet, at en konservativ toppolitiker, der er proprietær ovre i Nordjylland, kan etablere en svinefarm i Ghana og aflønne de lokale med 1 dollar om dagen og selv score 3.000 kr. i honorar om dagen, altså at 60 pct. af støtten, 1,3 mio. kr. ud af 2,2 mio. kr., er havnet i den konservative politikers egen lomme? Er det god kvalitet i udviklingshjælpen?

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg er helt med på, at Enhedslisten har kastet sig over et meget vigtigt instrument i vores udviklingspolitik, nemlig PS-programmet. PS-programmet fører rent faktisk til, at vi kan overføre dansk knowhow til udviklingslandene gennem et samarbejde mellem danske virksomheder og virksomheder i udviklingslandene. Ser man på, hvad der rent faktisk er sket, kan vi konstatere, at PS-programmet virker.

Kl. 17.30

Jeg har selv her for nylig haft mulighed for at besøge projekter i Vietnam, der har fået støtte via PS-programmet. De har bidraget dels til overførelse af knowhow, dels til, at der er blevet oprettet arbejdspladser. Det synes jeg faktisk

også er en vigtig del af dansk udviklingsbistand, at vi bidrager til at styrke den private sektor i udviklingslandene. Det er den måde, hvorpå vi kan skabe en bæredygtig og holdbar vækst og udvikling i udviklingslandene.

Jeg er ked af, at Enhedslisten på den måde gennem nogle enkeltteksempler, som fremføres både her i Folketingssalen og i medierne, lægger en lille del af vores udviklingsbistand for had. Det er en lille del, som i mine øjne er vigtig og er nødvendig. Det er jeg meget, meget ked af, men jeg ved, at jeg skal i samråd i Folketingets Udenrigsudvalg, og der får vi så muligvis lejlighed til en nærmere drøftelse af PS-programmet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Der er ikke nogen her, der kritiserer, at vi hjælper med at etablere bæredygtige arbejdspladser i ulandene. Tværtom, det går vi ind for. Men de eksempler, vi har fremført, er bare nogle få.

Et eksempel er, når Falck overtager vagtopgaver i Ægypten, altså hvor de helt kommercielt overtager en ordre, som de gør alle mulige andre steder i verden. Lige her i Ægypten kan de gå til udviklingsministerens kasse og til fordel for Falcks aktionærer hæve penge, som ellers her i Folketinget er bevilget til verdens fattigste. Et andet eksempel er et flyselskab, der etablerer sig i Afrika og lukker samme dag, Danida-pengene er sluppet op.

Der er jo stribevis af eksempler. Jeg kan ikke forstå, at ministeren ikke er indstillet på at gå ind i, at der faktisk er mange eksempler. Det er ikke bare få eksempler på, at penge af en reduceret ramme, der er bevilget af Folketinget, går til erhvervsstøtte i stedet for til udviklingshjælp til de fattigste.

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg vil gerne understrege, at PS-programmet ikke drejer sig om erhvervsstøtte. PS-programmet giver ikke generelt støtte. PS-programmet giver målrettet støtte til teknologioverførsel, det kan være i form af en målrettet uddannelsesindsats. Det har bl.a. været tilfældet for nogle af de projekter, som jeg ved, Enhedslisten har fremført i offentligheden. Der har det været en målrettet uddannelsesindsats.

Der er jo ikke tale om, at man giver sådan en generel støtte til, jeg tror, det var A.P. Møllers ak-

tionærer, der blev nævnt i denne sammenhæng. Der er tale om at give et målrettet tilskud til en gruppe borgere i det land, som der er tale om, som får en uddannelse og dermed et bedre afsæt til at være i beskæftigelse og bliver en bedre arbejdskraftressource til gavn for udviklingen i det pågældende land.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu har vi under debatten i dag flere gange været inde på, at det er helt afgørende, at andre lande gør det, som Danmark gør. Derfor er det vigtigt, at vi påvirker andre landes prioriteter også i forhold til det indholdsmæssige og ikke kun i forhold til deres bistandsramme.

Jeg vil gerne have ministeren til at svare på, hvordan ministeren konkret vil forfølge den danske prioritet i forhold til kvinders seksuelle rettigheder og reproduktive sundhed. Der bliver bl.a. lejlighed til at tale med den amerikanske regering om det, når præsident Bush kommer til Danmark. Er det et emne, man vil tage op for at sørge for, at det faktisk bliver sat på dagsordenen?

Hvis Danmark skal løfte det alene, bliver det ikke løftet højt nok. Der er en meget kraftig modarbejdelse af kvinders seksuelle rettigheder, og det spiller en helt central rolle i forhold til samtlige 2015-mål, at den dagsorden bliver sat og bliver sat markant.

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Det er jeg helt enig med fru Margrethe Vestager i, og jeg anser det ikke for realistisk, at det er en debat, som Danmark skal løfte alene. Meget tror jeg vi kan påtage os, men at løfte den alene – når vi når til topmødet – tror jeg ikke vil give den store effekt.

Derfor drejer det sig selvfølgelig for mig om her og nu at skabe så mange alliancepartnere som muligt. Mit første afsæt er selvfølgelig de nordiske lande, og jeg har allerede haft lejlighed til at drøfte det med en række af mine kolleger. Jeg har nævnt det i de fora, hvor jeg har mulighed for det, EU's Ministerråd, og vil selvfølgelig også i forbindelse med forberedelserne til New York nøje overveje, hvordan vi sikrer, at lige præcis den diskussion rejses med så bredt et afsæt som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det lyder alt sammen udmærket. Nu er det jo nok en venligsindet diskussion, kan man sige, der bliver rejst i de nordiske lande. Der vil jeg tro at man er fuldstændig enig i den danske prioritering.

Jeg synes, at det ville være relevant at tage den type emner op, når man har samtaler med den amerikanske regering. Det er en af de væsentligste spillere i den alliance, der er mod kvinders seksuelle rettigheder og reproduktive sundhed. Det forekommer at være en helt oplagt ting, at man, når man er gode venner og har en åbenhjertig samtale, hvilket jeg tror de fleste af os har forstået på statsministeren at vi har, også tager emner op, som er kontroversielle, men som er højt prioriterede for Danmark. Er det noget, ministeren vil medvirke til?

(Kort bemærkning).

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg er helt enig med fru Margrethe Vestager i, at vi selvfølgelig skal gøre alt, hvad vi kan, for at bringe det her på dagsordenen. Jeg vil gerne påtage mig i alle de forskellige sammenhænge, hvor jeg har mulighed for at komme til orde, at hæve fanen for lige præcis det her punkt. Hvis ikke Danmark i fællesskab med de nordiske lande holder fokus på det her tema, vil jeg frygte, at det ikke får den prioritering, som vi fra dansk side og et enigt Folketing mener det skal have.

Derfor vil jeg gerne her give et tilsagn om, at jeg alle de steder, hvor jeg overhovedet har mulighed for det, selvfølgelig vil rejse det her tema.

Hermed sluttede forhandlingen.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse blive foretaget i mødet tirsdag den 7. juni 2005.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Forespørgsel nr. F 13:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om de danske prioriteter og indsatser for at styrke og reformere FN?«

Af Troels Lund Poulsen (V), Jeppe Kofod (S), Mogens Lykketoft (S), Søren Espersen (DF), Pia Christmas-Møller (KF), Margrethe Vestager (RV), Steen Gade (SF) og Rune Lund (EL). (Forespørgslen anmeldt 5/4 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/4 2005).

Begrundelse

Jeppe Kofod (S):

De Forenede Nationer blev som bekendt oprettet i ruinerne efter afslutningen af anden verdenskrig. Udgangspunktet var et ønske om at sikre fred og sikkerhed globalt. At verden anno 2005 ser anderledes ud end 1945, ændrer ikke ved det grundlæggende ønske om at sikre fred, stabilitet og udvikling globalt. Behovet for et stærkt og effektivt FN er således uforandret.

Begivenhederne gennem de sidste 10-15 år viser imidlertid med al ønskelig tydelighed, at der er brug for et styrket og reformeret FN. På det sikkerhedspolitiske område formåede FN ikke i tide at afværge den største katastrofe i 1990'erne med folkemordet i Rwanda med over 800.000 omkomne, de gentagne væbnede konflikter på Balkan samt eksempelvis senest den militære intervention i Irak.

På baggrund af bl.a. disse begivenheder bad FN's generalsekretær, Kofi Annan, et såkaldt højniveaupanel om at udarbejde en række forslag til reformer af FN. Sammen med anbefalingerne fra 250 eksperter, der har arbejdet med de såkaldte 2015-mål, som vi lige har diskuteret, dannede denne rapport baggrunden for Kofi Annans egen reformplan med titlen »In larger Freedom«.

Jeg ser frem til, at vi i dag får en god og konstruktiv debat om, hvilke prioriteter den danske regering vil have, forud for at FN forhåbentlig senere på året vedtager de største reformer siden organisationens grundlæggelse.